

လရောင်ကျူးရင့်

မှော်ဝင်နှင်းဆီ

အခန်း (၁)

တစ်သံတည်းသော ခွေးအူသံက ဆွဲငင်ရှည်လျားစွာ ထွက်ပေါ်လာခဲ့လျက် ညဉ့်၏ နက်ရှိုင်းခြင်းကိုပို၍ အကျည်းတန်သွားစေခဲ့သည်။ ။ ထို့ပြင်...။

ရာသီဥတုရဲ့ ကတိမတည်ခြင်းကြောင့် လာချင်တိုင်းလာ၍ ပြန်ချင်သလို ပြန်သွားတတ်သည့် လေပြင်းရိုက်ခတ်မှုက ငြိမ်သက်သွားတာ ရှိသော်လည်း ခေါင်းထောင် လာပြီဆို ဟူးဟူးရားရား ပြင်းထန်စွာ...။

မှောင်၍ နက်ရှိုင်းသော တောကြီးအလယ်မှာ "လိပ်ကျွန်း" ရွာလေးက ပူပင်ကြောင့်ကြမဲ့ အိပ်မောကျနေခဲ့၏။ ထိုစဉ် သစ်လုံးအိမ်ကလေးတစ်လုံးမှာ နီကြင့်ကြင့် မီးရောင်လေးလက်လာ၏။ ခဏအတွင်းမှာ ထိုမီးအိမ်ကလေးက ရွေ့လျားလာခဲ့သည်။ ။

ပိတ်ထားသည့် တံခါးချပ်ပွင့်သွားသည် နှင့် လေတိုးသံတွေ စတင်မြည်ဟည်းလာလျှင် မီးအိမ်အဝက အတွင်းဘက်ကို လှည့်သွား၏။ ထိုအခါကျမှ မီးအိမ်ကိုဆွဲကိုင်လာသူ၏ အသွင်သဏ္ဍာန်က ပီပြင်လာခဲ့သည်။ ။

လှပချောမောသည့် မိန်းကလေးတစ်ယောက်၏ အသွင်သဏ္ဍာန်က မငြိမ်သက်သော မီးရောင်အောက်မှာ စိတ္တဇဆန်နေ၏။ အဖြူရောင်အင်္ကျီလက်ရှည်ပွပွနှင့် ဖျင်ထဘီကိုဝတ်ထားကာ ကျောနောက်မှာ ဖြန့်ချထားသည့် ဆံပင်ရှည်တွေက ခြေသလုံးတစ်ဝက်အောက်

ကျော်ကာ ခြေဖနောင့်ဆီပြေးထိဖို့ ဦးတိုက်ကြိုးပမ်းနေကြ၏။ ဆံပင်တစ်ရပ် လူတစ်ရပ်နှင့် သူမသည် ...။

"ဥဒေါင်း ..."

သူမ ခြေလှမ်း အပြင်ကို ကျူးလွန်ရောက်ရှိသွားသည် နှင့် သူမရှေ့မှာ လူရိပ်တစ်ရိပ်က တားဆီးထားလျက်...။

"ရာသီဥတုမကောင်းဘူး အပြင်မထွက်ပါနဲ့ ..."

သူမထံမှ ရုတ်တရက် အသံထွက်မလာခဲ့ပေ...။

"ဥဒေါင်း ဘာလုပ်မလို့ လဲဆိုတာ ကျွန်တော်သိတယ်..."

"စပ်စုတာ ငါ မကြိုက်ဘူး..."

နူးညံ့သည့် မိန်းကလေးသံသည် ခက်ထန်ပြတ်သားနေပေမယ့် နူးညံ့ခြင်းအလုံးစုံကို ဖုံးကွယ်နိုင်ခြင်းမရှိ...။ သူမ မျက်နှာလေးကိုမြင်ရဖို့ သူကြိုးစားခဲ့သည် ။ သူမရဲ့ အသံလေးကို ကြားလိုက်ရတိုင်း အသွေးအသားထဲကလာသည့် နှစ်သက်မြတ်နိုးခြင်းက အချိန်တိုင်းမှာ အင်အားကြီးနေလျက်ရှိ၏။

စကားနည်းလွန်းသဖြင့် ကြားခဲ့ရသည့်ထိုအသံကို နားစွဲရင်း သူ တဒင်္ဂင်ငိုင်းသွားခဲ့၏။ ပြီးမှ ...။

"ကျွန်တော်စပ်စုတာ မဟုတ်ပါဘူး... ဥဒေါင်းရဲ့ ဘေးမှာ အနေကြာလာခဲ့တဲ့ အတွက်..."

"ငါ့ကို စောင့်ကြည့်နေတာ... မင်း ..."

"မဟုတ်ရပါဘူး...ကျွန်တော်က ဥဒေါင်းပေးတဲ့ အသက်နဲ့ ဆက်လက် အသက်ရှင်သန် နေရတဲ့ သူပါ..."

သူမထံမှ တိတ်ဆိတ်နေ၏။

"ရာသီဥတုက ဒီထက်ဆိုးတော့မှာ ...ဥဒေါင်းရဲ့ ခေါင်မိုး မိုးယိုမှာ စိုးလို့ ဒီမှာ လာပြီး..."

"ငါ့အတွက် မင်း တာဝန်ကျေချင်နေတာ ငါမကြိုက်ဘူး..."

"ကျွန်တော်..."

"သွားတော့..."

လေတိုးသံတွေ တဖျောဖျောမြည် လာပြီး ချက်ချင်း ဝုန်းခိုင်းကြဲ တိုးတိုက်သွား၏။ ပြီးတော့ အဝေးကို ရောက်သွားသလိုနှင့် ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ခဏလေး တိတ်ကျသွားကာ...၊

"ဝုန်း ... ဖြောင်း ..."

လေပြင်းက ရုန်းရင်းဆန်ခတ် ဖြစ်လာသည် ။ သစ်ပင်ကြီးတွေ ဖျပ်ဖျပ်လူးယမ်းခါလာစဉ် သစ်ကိုင်းခြောက်တွေ ကျိုးကျေကုန်၏။

"ဥဒေါင်း လုပ်မယ့်အလုပ်ကို ကျွန်တော်လုပ်ပေးပါ့မယ်၊ တောင်းပန်ပါတယ်... အိမ်ထဲပြန်ဝင်ပါ.."

"မင်း... ခုထွက်သွားစမ်း..."

တင်းမာသည့် စကားသံက ဝင်းခနဲလျှပ်ရောင်နှင့် ထပ်တူကျကာ သူနောက်ကိုခြေလှမ်းဆုတ် လိုက်သည် ။ သူမက ရှေ့ကိုဆက်လှမ်းသွားခဲ့၏။

နောက်ကြောင်း မပြန်လိုတော့သည့် မိုးသက်လေပြင်းက အရှိန်မမှန်ပေမယ့် ငြိမ်သက်သွားသည် မရှိတော့ပေ...။ ထိုအခါ ဘေးကနေ ဖြတ်လျှောက်သွားသည့် ဥဒေါင်းရဲ့ ဆံနွယ်တို့ သည် ခြုံလွှာတစ်ခု၏ အနားစ

သဖွယ် တဖျတ်ဖျတ်လွင့်ခဲ့လျက် သူ့ရဲ့ လက်တစ်ဖက်ကို ပုတ်ခတ်ကျီစ
ယ်သွားကြ၏။

ကိုယ့်လက်ကို ပြန်ငုံကြည့်မိသည် ။ မှောင်နက်မည်းမည်းမှာ ဘာမှ
မမြင်ရပေမယ့် ဥဒေါင်းရဲ့ ဆံနွယ်တွေ တို့ ထိယုက်နွယ်သွားခဲ့သော လ
က်ကောက်ဝတ်နဲ့ လက်ခုံတို့ က နွေးနွေးဖြာဖြာ ကျန်ရစ်ခဲ့လေသည် ။

လက်ကိုပင့်၍ မျက်လုံးတွေရှေ့မှာ အနီးကပ်ကြည့်သည် ။ ပြီးတော့
ထိုလက်ခုံနှင့် ကိုယ့်ပါးကို ထိကပ်၍ ...

"ကျွန်တော့်စေတနာကတော့ ဖြူစင်ပါတယ် ဥဒေါင်းရယ်..."

တိုးသဲ့သည့်စကားသံသည် သစ်ရွက်သစ်ကိုင်းတို့ ၏
ဒေါသလေပြင်းကြားမှာ ပျောက်ကွယ်ခဲ့၏။ ဥဒေါင်း၏ ခြေလှမ်းတွေက
သူမ၏ ခြံကျယ်ကြီးတစ်ဆုံးထိ ဖြောင့်တန်းစွာ သွားနေခဲ့လျက် ကျွန်းပ
င်ပျိုလေးတွေ သုံးပင်တန်းလျက်ရှိနေသော ခြံ၏ မျက်နှာစာခြေရင်း
ထောင့်မှာ ရပ်သွားခဲ့သည် ။

သူမရဲ့ ရှေ့တည့်တည့်မှာ တော့ အုပ်ခဲရှည်လျားစွာ ရှိနေကြသည့် စ
ပါးလင်ပင်အုံကြီး တစ်အုံ...။

ယပ်တောင်ကဲ့သို့ ယှက်ဖြာနေသော သန်စွမ်းထောင်ကားနေသည့် စ
ပါးလင်တွေကို တိတ်ဆိတ်စွာ ရပ်ကြည့်နေရင်း တဟူးဟူး တဖြုန်းဖြုန်း
တိုက်ခတ်နေသော လေသံမိုးသံတို့ ကို မသိကျိုးကျွံပြုနေခဲ့သည် ။

ငြိမ်းသေတော့မတတ် လွန်လူးလှုပ်ရှားနေသော ကိုင်ထားသည့် မီး
အိမ်ထဲက မီးကိုလည်း ဂရုစိုက်မနေ အတန်ကြာတော့မှ ...။

"ငါ့အရိပ်မှာ နေရင် ငါ မကြိုက်တာကို မလုပ်ရဘူး၊ ငါကျွေးတာ စား
နေရင် ငါခိုင်းတာ လုပ်ရမယ်..."

တစ်ခွန်းချင်းစီ ပီသစွာပြောလိုက်ပြီး လက်တစ်ဖက်က မီးအိမ်ထဲကို နှိုက်ယူလိုက်၏။ သူမလက်ထဲမှာ ငါးပိရည်ပန်းကန်လုံးအရွယ် စဉ့်ခွက် လေးပါလာသည်။ ။

မီးရောင်အောက်မှာ ခွက်ကိုငုံ့ကြည့်ပြီး ပင့်သက်ရှိုက်၏။ ခွက်ထဲမှာ သွေးတော့သွေးပေမယ့် ဘာသွေးတွေမှန်းမသိ...။

ထိုစဉ် မီးအိမ်ထဲမှ မီးရောင် ဟုတ်ခနဲ ငြိမ်းသေသွားခဲ့သည်။ ။ မိုးမှောင်ကျနေသော ညဉ့်နက်ထဲမှာ ကိုယ့်လက်ကိုတောင် မမြင်ရသော်လည်း လက်ရှည်အဖြူရောင် ဝတ်ထားသည့် သူမရဲ့ လက်တစ်ဖက် ဆန့်ထွက် သွားတာကို ခပ်ရေးရေး မြင်နေရသည်။ ။

လက်သည် စပါးလင်ပင်အုံပေါ်မှာ အတန်ကြာ ငြိမ်သက်နေပြီးမှ ခပ် ဖြည်းဖြည်း ပြန်ကျသွားသည်။ ။ ခဏကြာမှ သူမ လှည့်ထွက်လာလျှင် မိုး စက်တွေ တဖြောက်ဖြောက် ကျလာကြ၏။

ပို၍ သည်းမည်းမလာသော်လည်း လေပြင်းက တဝုန်းဝုန်း တိုက်ခတ်လာ၏။ သူမခြေလှမ်းတွေက အိပ်မက်မက်ပြီး လမ်းထလျှောက် နေသကဲ့သို့ တုံ့ဆိုင်းတွေဝေခြင်း မရှိဘဲ ရှေ့သို့သာ ရဲဝံ့စွာတိုးနေသည်။ ။

အမှောင်ထဲမှာ မီးအိမ်ကို ဆွဲကိုင်ထားပေမယ့် မီးကမပါ။ ထီးလည်း မပါ။ ကာကွယ်စရာ တစ်ခုခုလည်း မပါဘဲ ခြံတခါးကိုဦးတည်ခဲ့ပြီး ဘယ်ထိရှေ့ဆက်ဦးမလဲ ဆိုတာလည်း မသေချာ...။

"ဂျိမ်း..."

မိုးခြိမ်းသံနှင့် လျှပ်ရောင်က တစ်ထပ်တည်းနီးပါး ကျသွားသဖြင့် သူမ ခဏရပ်ကာ တံခါးကို လှမ်းကြည့်သည်။ ။ ပြန်၍ မှောင်ကျသွားပေမယ့် ခြံတံခါးကို သူမ တန်းတန်းမတ်မတ် သွားနိုင်ခဲ့၏။

နောက်ထပ် လျှပ်စီးလက်သွားသည့်အချိန်မှာ သူမသည် တခြားအိမ်ခြံဝင်းတွေကို ဖြတ်သန်း၍ သွားနေဆဲဖြစ်ကာ ရွာ၏ ဘယ် အရပ်မျက်နှာကို ဦးတည်နေသလဲဆိုတာ တခြားလူတော့ သိနိုင်မည်မ ထင်ပေ..."

မိုးကြီးလာသည် နှင့် လေတိုက်နှုန်းက လျော့ကျသွား၏။ သူမက ညောင်ပင်အိုကြီး တစ်ပင်အောက်ကနေ ဖြတ်သန်းကာ အိမ်ခြံဝင်းတွေ မဟုတ်တော့သည့် ကမ်းပါးစောက် တစ်ခုနားကို ရောက်မှ ရပ်တန့်သွား ခဲ့၏။

ထိုနေရာမှာ ရေကျသံကြားနေရသည် ။ ရာသီဥတုကြောင့် မဟုတ် လျှင် ရေတံခွန်ကဲ့သို့ ရေကျသံက ဒီထက်ပို၍ ပီပြင်စွာ ကြားရမှာ ဖြစ်သ ည် ။

သူမ ရပ်နေသည့်အောက်မှာ ချောက် ဘယ်လောက်နက်သလဲ မမြင် ရသော်လည်း သူမက စူးစိုက်ငုံ့ကြည့်နေခဲ့၏။ ရေကျသံကို နားစွဲနေခဲ့သ ည် လား တစ်ယောက်ယောက်ကို လာစောင့်နေတာလား...၊

ဘယ်လိုအကြောင်းမျိုးပဲ ရှိနေပါစေ ဒီလိုရာသီဥတုနှင့် ဒီလိုအချိန်အ ခါမျိုးမှာ သူမ ရောက်ခဲ့သည့် နေရာက ဘယ်လိုမှ မအပ်စပ်ပေ...။

ထိုစဉ် လျှပ်ရောင်ဝင်းထိန်သွားခဲ့ပြီး ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးက နေ့ခ င်းကြောင်တောင်ကဲ့သို့ လင်းထိန်သွားခဲ့၏။ ထို့နောက် လုံးဝတိတ်ကျသွားခဲ့ပြီး ခဏအတွင်း...၊

"ဒိန်း... ဂျမ်း..."

မိုးကြိုးတန်းကြီးသည် သူမ ရပ်နေသည့်ဘေးက သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင် သို့ မီးကြိုးသဖွယ် ထိုးဆင်းလာခဲ့ပြီး...၊

"ဝုန်း... ဖြောင်း..."

"အင့်.."

ကိုင်းဖျားဆိုပေမယ့် တုတ်ခဲသော သစ်ကိုင်းကြီးမို့ ကျိုးကျလာသည့် အရှိန်က သူမခေါင်းကို ရိုက်ချသွားသလို ဖြစ်ခဲ့ပြီး ညည်းသံသဲ့သဲ့နှင့်အတူ သူမ ခွေကျသွားလေသည်။ ။

မိုးစက်သံတို့ သည် အောင်နိုင်သူတစ်ဦးကဲ့သို့ ဆက်လက်၍ ဝုန်းဒိုင်းကြဲလျက်...၊

* * *

အခန်း (၂)

"အင်း..."

လှုပ်လိုက်တာနှင့် နာသည် ။ ကိုယ်တစ်ခြမ်းက အပူရှိန်တွေဟပ်နေခဲ့ပြီး ကိုယ်တစ်ခြမ်းမှာ အေးစိမ့်သောလေတွေ တိုးတိုက်ခံနေရသည် ။

သူမ မျက်လုံးတွေ ဖွင့်လိုက်လျှင် နေအလင်းရောင်က စိတ်နှင့်လူကို ပြန်လည်စုစည်း ပေးလိုက်သလိုရှိကာ..၊

"လုလင်..."

နှုတ်မှ နာမည်တစ်ခုကို ရေရွတ်မိရင်း ဖျတ်ခနဲ ထလိုက်မိ၏။ သို့သော် မျက်လုံးထဲမှာ မြင်မြင်သမျှ အရာအားလုံးက ကျွမ်းထိုးမှောက်ခုံ ဖြစ်သွားခဲ့ပြီး...၊

"ကျွတ် .. ကျွတ် .."

နှုတ်ခမ်းလေးစေ့ရင်း အံကြိတ်ထားပေမယ့် ညည်းသံသဲ့သဲ့နှင့်အတူ သူမ အိပ်ရာထဲကို ပြန်၍ လဲကျသွားခဲ့၏။

သို့သော် သူမ မျက်လုံးတွေ မှိတ်ကျမသွားခဲ့ပေ...။ တစ်ချက်လောက် ဖိမှိတ်ချလိုက်ပြီး ပြန်ဖွင့်သည် ။ ပြီးတော့ သူမကိုယ်ပေါ်မှာ ခြောက်သွေ့သည့် အဝတ်အစားတွေ ရှိနေခြင်းကို ဆန်းစစ်မိ၏။

သေချာသိလိုက်တာ ညက အဝတ်အစားတွေ မဟုတ်ခြင်းပင်...။ မူးနောက် ထိုင်းမှိုင်းနေသည့် အာရုံတွေ ပြန်လည်စုစည်းမိအောင် ကြိုး

စားရင်း တဖျစ်ဖျစ်မြည်ကာ အားကောင်းနေသည့်မီးပုံကို လှမ်းကြည့်မိ
၏။

ထို့ပြင် မီးပုံဘေးမှာ တန်းထိုး၍ လှန်းထားတာ သူမရဲ့ အဝတ်အစား
တွေ...။

ကိုယ့်အိမ်ထဲကို ပြန်ရောက်နေပြီပေမယ့် မြေပြင်ပေါ်မှာ စောင်ကြမ်း
ကြီး တစ်ထည်ကိုပါ ထပ်ခြုံပေးထားသည် ။ ဒါပေမဲ့ သူမရင်ထဲမှာ ချမ်း
စိမ့်စိမ့်ရှိနေဆဲ...။

အရာအားလုံးကို ခြုံငုံသုံးသပ်ရင်း သူမ မျက်နှာလေးက
တစ်စတင်မာလာခဲ့၏။ လက်ဖဝါးလေးနှစ်ဖက် တင်းခနဲ ဖိဆုပ်သွား
လျက် တဖြည်းဖြည်းပြန်ဖြေ၏။

အိပ်ရာထက်ကနေ ခုနကလို ဖျတ်ခနဲမထတော့ဘဲ ခပ်ဖြည်းဖြည်း
ထထိုင်လိုက်လျှင် ဦးခေါင်းမှ ဆံနွယ်တို့ အလိုက်သင့်ပါလာတာကို ခံ
စားမိနေ၏။

သူမ နေသားတကျ ထိုင်လိုက်မိသည် နှင့် ဆံနွယ်တို့ သူမရဲ့ ကျောပြ
င်ထက်သို့ ပိုးသားဝတ်လွှာရုံကဲ့သို့ နူးညံ့ခက်ဖြာစွာ ထိကပ်ဖေးတင်သွား
ခဲ့၏။

သူမ လဲလျောင်းနေစဉ် ဒီဆံပင်တွေကို ဘယ်လိုဂရုစိုက်၍ ပြုစုယုယ
ထားခဲ့မှန်းလည်း တွေးကြည့်တာနှင့် သိနေ၏။ ခါးကြားထဲကနေ လက်
လျှို၍ ဆံစတွေကို စမ်းကိုင်လိုက်ပြီး သူမနှုတ်ခမ်းလေး ခပ်လွန့်လွန့် မဲ့
သွားခဲ့သည် ။ ထိုစဉ်...။

" ဟာ.. ဥဒေါင်း သတိရနေပြီ .."

လုလင်၏ အံ့ဩသော ရေရွတ်သံနှင့်အတူ မှီပွင့်ကြီးတွေတစ်ဖက်

ဟင်းရွက်တချို့ပါသော ပလောင်းတစ်ဖက်နှင့်ဝင်လာ၏။

"မြန်လိုက်တာ ခဏလေးနော် ... ကျွန်တော် ဒါတွေထားလိုက်ဦးမယ် .."

အပြာရောင်ဖျော့ဖျော့ တစ်စွန်းတစ်စ မြင်နေရပေမယ့် ဖြူဖပ်ဖပ်နွမ်းနေသော ရုပ်အင်္ကျီနှင့် ရှမ်းဘောင်းဘီပွပွကို ဝတ်ထားသောလုလင်သည် ဆံပင်တွေကလည်း လူရိုင်းတစ်ယောက်ကဲ့သို့ ခပ်ပွပွ ရှည်လျားစွာနှင့် ဖြစ်လေသည် ။

တကယ်တော့ သူက လူရိုင်းတစ်ယောက် မဟုတ်ပါ။ ဒါပေမဲ့ တောတွင်းကို ရောက်လာခဲ့သည့် ငါးနှစ်သောကာလမှာ သူ့စိတ်သူ့ပုံစံအားလုံးသည် ...

ဟင်! ...!

သူ့နှာခေါင်းထဲမှာ ထူးခြားသည့် မွှေးရနံ့နှင့်ညင်သာသော လှုပ်ရှားမှုလေးတစ်ခုကို သတိထားလိုက်မိကာ နောက်ကို လှည့်ကြည့်လိုက်မိ၏။

"ဥဒေါင်း .."

သူမ အဖျားတွေ တက်နေခဲ့သည် ။ သတိမရတစ်ချက် ရတစ်ချက်နှင့် မျက်လုံးဖွင့်အောင်လည်း ခေါ်လို့ မရခဲ့..။ မနက်မိုးမလင်းခင် သူထွက်သွားပေမယ့် ခပြန်လာတာနဲ့ အချိန်တွက်ကြည့်လျှင် တစ်နာရီနီးပါးလောက်ပဲ ကြာမည်ထင်သည် ။

ခုတော့ သူ့ရှေ့ရောက်လာသည့် ဥဒေါင်းက လူကောင်းပကတိအတိုင်း...!

သူမကို အံ့ဩရင်း ကြည့်နေပြီးမှ စူးရဲသည့် မျက်ဝန်းတွေနဲ့ ဆုံမိလျှင် လုလင် ဖျတ်ခနဲ မျက်လွှာချမိ၏။ သို့သော်...

"မင်း ပြန်တော့..."

သူ ထိတ်လန့်သွားသလို မော့ကြည့်၏။ မျက်တောင်ဖျားတို့ အနည်းငယ်မျှ မလှုပ်ခတ်ဘဲ မမှိတ်မသုန်စိုက်ကြည့်နေသော မျက်ဝန်းတို့ နှင့် သူမက ထပ်မံ၍ ...၊

"မင်းကို ဒီထက်ပိုမပြောချင်ဘူး... သွားတော့..."

"ဥဒေါင်း .."

"ဖြန်း..."

လုလင် မျက်နှာ လည်ထွက်သွားသည် ။

"မျက်လုံးတွေကိုလွှဲထားပြီး ရှေ့ပြန်လှည့်လိုက်..."

လုလင် သူမပြောသည့်အတိုင်း မျက်လွှာချထားပြီး တည့်တည့် ပြန်လှည့်လိုက်၏။

"ဖြန်း..."

ထိုပါးမှာ ပဲ နောက်ထပ်တစ်ချက်...၊

"အဲဒါ ငါ့အိမ်ထဲကို ထင်သလို ဝင်ထွက်ခဲ့တဲ့ အတွက်...ပြီးတော့ ငါ့ခန္ဓာကိုယ်ကို..."

"ကျွန်တော် ဥဒေါင်း အအေးပတ်ပြီး ဒုက္ခရောက်သွားမှာ စိုးလို့ ..."

"ဖြန်း..."

နောက်ပါးတစ်ဖက်မှာ အသစ်စက်စက် လက်ဝါးရိုက်ချက်က ပို၍ ပြင်းရှသွားသည် ။ ဦးခေါင်းတစ်ခုလုံး ပြုတ်ထွက်သွားပြီလား ထင်ရအောင် နာကျင်သည့်ဝေဒနာက မူးမူးမိုက်မိုက်...။

"ငါ့အဝတ်အစားကို မင်းထိဖို့ မလိုဘူး၊ ငါ့ဦးခေါင်းက ဆံပင်ကို ဆံခြည်တစ်မျှင်တောင် မင်း ထိခွင့် မရှိဘူး.."

"ကျွန်တော် မှားတယ်ဆိုရင် ရိုက်ပါ..."

"မင်း ခု ချက်ချင်း ထွက်သွား.."

လုလင်သည် ရပ်နေရာကနေ ဒူးထောက်ကျသွားခဲ့ပြီး သူမရှေ့မှာ ဒူးထောက်လျက် လက်နှစ်ဖက်စုံချထားကာ...၊

"စေတနာက အဖြူထည်သက်သက်ပါ၊ အသိအမှတ်ပြုပေးဖို့ မလိုပါဘူး၊ မှားတယ်ဆိုရင်လည်း မှားတယ်လို့ ဝန်ခံပြီးပြောပါရစေ၊ ရွာထဲမှာ ဧည့်သည် တွေ ထပ်ရောက်နေတယ်၊ ဟိုတစ်ခေါက်က ဧည့်သည် တွေ ပျောက်တဲ့ ကိစ္စအတွက် သူတို့ ရောက်လာကြတာ၊ အဲဒါကို ဥဒေါင်းသိထားစေချင်လို့ သတိရတဲ့ အထိ..."

"လုလင်.."

"ဟုတ်ကဲ့.."

"ငါ့အမုန်းဆုံးက ငါ့အလှမှာ ယစ်မူးပြီး အနားကမခွာနိုင်တဲ့ သူ.."

သူမက အသက်တစ်အောင့်နား၍ ...၊

"ငါ့ကို မျက်လုံးဒေါက်ထောက်ကြည့်ပြီး ငါ ခလုတ်တိုက် လဲပြိုသွားတဲ့ အချိန်မှာ စေတနာတွေ ရေစီးကမ်းပြိုချင်တဲ့ ယောက်ျားမျိုး.."

ဒီစကားမှာ လုလင် မျက်နှာမော့လာ၏။

"ငါ့မျက်နှာကိုကြည့်ဖို့ မလိုဘူး..။"

ပြတ်သားသည့် တားမြစ်သံကြောင့် လုလင်မျက်နှာကို ချက်ချင်း လွှဲပစ်လိုက်သည် ။

"ဥဒေါင်း မမြင်ချင်ရင် ကျွန်တော် မလာပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ တစ်ခုခုတော့ ပြောခဲ့ပါရစေ၊ လုလင် ဆိုတာ နာမည်သေးနုပ် သိမ်ဖျင်းပေမယ့် ကြောက်တတ်တဲ့ ယောက်ျား မဟုတ်ဘူး ..."

စကားသံတွေ တိတ်ဆိတ်သွားတဲ့ နောက်မှာ နှစ်ယောက်စလုံး မလှုပ်မယှက် ငြိမ်သက်သွားခဲ့သည်။ ။ ပြီးမှ လုလင်က မျက်နှာလွှဲထားသည့် အတိုင်း ထရပ်လိုက်သည်။ ။

မတ်တတ်ရပ်ပြီးမှ မျက်နှာသည် ခပ်ငုံ့ငုံ့ဖြစ်သွားခဲ့ပြီး သူမရဲ့ ဖွေးနု တင်းပြည့်သော ခြေဦးထိပ်ရဲ့လေးတွေကို ခိုးကြည့်သည်။ ။

မျက်တောင်ဖျားတို့ ကို သတိကြီးစွာ ပင့်တက်စေကာ ရွှေညိုရောင် ဆံနွယ်တို့ ကို မြင်နိုင်သမျှ ငေးကြည့်မိ၏။ ဥဒေါင်းက ဖျတ်ခနဲ နောက် ဆုတ်လိုက်ကာ သူ့ရှေ့ကနေ လှည့်ထွက် သွားလေသည်။ ။

ထိုအခါကျမှ သူ့မျက်နှာမော့လာခဲ့ပြီး လှပနွဲ့နောင်းသော သူမရဲ့ လှုပ်ရှားဟန်လေးနဲ့ နောက်ပိုင်းအလှကို ဆွေးမြည့်ငေးမော ကျန်ခဲ့လေသည်။ ။

ရွှေရောင်ရောယှက်နေသည့် သဘာဝဆံနွယ်ရှည်တို့ သည် သူမ လျှောက်ထွက်သွားတိုင်း သူမရဲ့ ပခုံးစွန်းလေးတွေကို မစို့မပို့ မြင်ရသည် မှ လွဲ၍ ..

လှပသည့် ကျောပြင် ခါး၊ တင် စသည့် ဘယ်အလှတရားကိုမှ ရှုမြင်ခံစားခွင့် မပေးခဲ့ဘဲ ဆံဖျားမှ သည် ခြေချင်းဝတ်သို့တိုင်အောင် ခြံလွှာရုံ တစ်ခုကဲ့သို့ ဖေးတင် ကာကွယ်ထားခဲ့၏။

သူမ၏ နားသယ်စပ် ဆံယဉ်စလေးများမှ စ၍ ခြေဖျားထိဆံနွယ်တို့ က လမ်းလျှောက်သွားတိုင်း တလွန်လွန်နွဲ့ခါလျက် ဘယ်လိုစာဆိုရှင်မှ

ရေးဖွဲ့မမီနိုင်သော အလှတရားတို့ဖြင့် အတိပြီး၏။

ဥဒေါင်းဆိုသည့် သူမ၏ ဘဝ ဘယ်လိုစတင်ခဲ့သည် ကို သူမကို မွေးစားခဲ့သည့် မိဘများ လည်း မသိခဲ့ကြ..။

နတ်တို့ ဖန်ဆင်းသကဲ့သို့ လှပပြေပြစ်သော သူမ မျက်နှာလေးနှင့် ယဉ်တစ်ကိုယ်လုံးကို ဘယ်လိုဖန်ဆင်း ထုဆစ်ခဲ့သလဲ...၊ ရွှေရောင်အဆင်းနှင့် ဆံနွယ်တွေကို ပိုးသားကဲ့သို့ နူးညံ့သန့်စွမ်းနေအောင် ဘယ်လို ထိန်းသိမ်း စောင့်ရှောက်ခဲ့ပါသလဲ...။

ဒီတစ်ရွာလုံးကတော့ ပြောကြသည် ။ သူမကို တောကြီးထဲက တပွက်ပွက်လှိုက်ဆူနေသည့် ရွှံ့ညွန်အိုင်ကြီးဘေးမှာ ရွှံ့တွေအလူးသားနှင့် ကောက်ယူရရှိခဲ့သည် တဲ့ ..။

လှလင်၏ စိတ်တို့ သည် စေတနာ အထင်လွဲခံရခြင်းနှင့် ပတ်သက်သော ဆွေးမြည့် ကြေကွဲခြင်းကနေ သူမ၏ ပဉ္စလက်ဆန်သော ဘဝအကြောင်း တချို့ဆီကို ခဏတစ်ဖြုတ် အလည် ရောက်သွားခဲ့လျက် ..၊

* * *

အခန်း (၃)

"ရော့... စား..."

ငှက်ပျောသီး ပစ်ပေးလိုက်တော့ ဖမ်းယူထားလိုက်သည်။ ပြီးတော့ စားလည်း မစား ထွက်လည်း မသွား...၊ သစ်ခေါင်းအရက်နှင့် ခေါင်းစိုက်နေရင်း လုလင် မျက်နှာ ပြန်မော့လာ၏။

"တာဇံ.. မင်း ဘာလုပ်နေတာလဲ.."

တာဇံဟု အခေါ်ခံရသည့် သတ္တဝါသည် တကယ်တော့ မျောက်ကြီးတစ်ကောင်ဖြစ်ကာ ငှက်တုတ်ထိုင်နေတာတောင် မတ်တတ်စမ်းကာစကလေးတစ်ယောက် အရွယ်လောက်ရှိ၏။

သူ နှစ်ခါပေးထားသည့် ငှက်ပျောသီးနှစ်လုံးကို တစ်ဖက်စီမှာ ကိုင်ကာ မျောက်မှိုငြင် မှိုငြင်နေတာမျိုး...။

"ဘာလဲ ငါ အရက်သောက်နေတာကို မင်း မကြိုက်တာလား... ဟွန်း .."

တာဇံသည် စိတ်ကောက်နေသော ကလေးကဲ့သို့ သူ့မေးခွန်းကြောင့် မျက်နှာလွှဲသွားပြီး မျက်တောင်တွေ ဖိခတ်နေ၏။ လုလင် ဟွန်းခနဲမဲ့သည်။ ပြီးတော့ ရယ်၏။

နောက်ထပ် ပုလင်းထဲကနေ ခွက်ပြည့်အောင် ထပ်ထည့်လိုက်ပြီးမှ ပုလင်းကို ချထားလိုက်ကာ..။

"ငါ့ဘဝ .. ငါ့ရဲ့ ကိုယ်ခန္ဓာ ငါ့ရင်ထဲမှာ ရှိသမျှ ခံစားတတ်တဲ့ အရာ အားလုံးကို ငါ .. ငါ .. သူ့ဆီမှာ ပုံချပေးထားခဲ့တာ.. အေ့.."

တာဇံ သူ့ကို မမှီ တ်မသုန် စိုက်ကြည့်နေတာက ပြောသမျှကို နားလည်နေသည့်အတိုင်း..။

"သူ့ကို ငါ အင်္ကျီလဲပေးခဲ့တာလေ၊ ငါ .. ငါ့ကိုယ်ငါ သစ်သားရုပ်တုတစ်ခုလို ခံစားချက် အားလုံးကို သိမ်းထုတ်ဖယ်ထားပြီးမှ .. အဲဒါတွေကို ဖယ်ပြီးမှ ပါ။ အဲဒါ သူ ငါ့ကို မုန်းတယ်တဲ့ မင်းသိလား.."

မေးတော့ မော့ကြည့်လိုက်သည် ။ သူ ကြည့်လိုက်တာနှင့် တာဇံက မျက်နှာလွှဲပစ်တတ်ကာ သူ ခေါင်းစိုက်ကျသွားသည့်အခါမှ နားလည်ကြင်နာတတ်သည့် မျက်ဝန်းတို့ နှင့် ပျာပျာသလဲ လှည့်ကြည့်လေသည် ။

တာဇံ သိတတ်တာကို သူ နားလည်သည် ။ မျောက်ဆိုသည့် သတ္တဝါကတောင် ကြာရှည် ပေါင်းသင်းခဲ့ကြသည့် နီးစပ်မှုကို သံယောဇဉ်နဲ့ တုံ့ပြန်ခဲ့ပေမယ့်..၊

"ငါ့ဘက်က သူ မကြိုက်တာ ဘာမှ မလုပ်ခဲ့ဘူး၊ သူက.. သူက ငါ့အတွက် နတ်သမီး၊ ငါ့ဘဝရဲ့ ကိုးကွယ်ရာ၊ သူ့ကို မမြင်ရင် မြင်ခွင့်မရတော့ရင် ငါသေနိုင်တယ်၊ ငါ့ဘဝကို ဒီတောထဲမှာ ပဲ မြှုပ်နှံခဲ့တာ၊ သူ့ကို ချစ်လို့ ပါ .. ငါ .. ငါ .. သူ့ကို သိပ်ချစ်တယ် .. မရဘူး .. ဒါကိုတော့ တားဆီးလို့ မရဘူး .."

သူ့မျက်နှာ ပျဉ်ချပ်ကြီးပေါ်မှာ မှောက်ကျမတတ် ငုံ့ကျသွားသည် ။ ပြီးတော့ နဖူးနဲ့ ထိကပ်ငြိမ်သက်နေရင်း ..၊

"တောက်..."

ခပ်ကြိတ်ကြိတ်တက်ခေါက်၍ ဒီအတိုင်း ထိကပ်ထားရင်း..၊

"သူ့ဆံပင်တွေကို ဆံခြည်တစ်မျှင်တောင် မတင်းရအောင် ငါတယု တယ ဖြီးပေးခဲ့တယ်။ အဲဒါကို ပြောရက်တယ်ကွာ၊ ဥဒေါင်း သိပ်ရက်စ က်တယ်.. မမ.. ခင်ဗျား.. ခင်ဗျား သိပ်လှလို့ စွဲလမ်းကြတာလေ၊ အဲဒီထဲ မှာ ကျွန်တော် ပါနေခဲ့တာ အပြစ်ကြီးသွားတာလား.."

ငဲ့ချထားသည့် ခွက်ကိုကိုင်၍ တကျိုက်ကျိုက် မော့ပစ်လိုက်မိသည် ။
ဖြီးတော့ ခွက်ကို ဒိုင်းခနဲဆောင့်ချလိုက်ပြီး ငိုက်စိုက်ကျသည့်ခေါင်းက ဒီတိုင်း..."

ဒါပေမဲ့ သူ သတိကောင်းနေပါသေးသည် ။ လွန်ခဲ့သော ငါးနှစ်က သူ ဒီကိုရောက်လာခဲ့သည့် အဖြစ်သနစ်တို့ ဆီ ရီဝေဝေပြေးသွားခဲ့ရင်း ရင် နာခြင်းက အစကနေ တစ်ပတ်လည်ချင်နေသည် ။

မတွေ့ခဲ့ကြရင် အကောင်းသား ဥဒေါင်းရယ်..၊

ဒါပေမဲ့ သူမနဲ့ မှ တည့်တည့်တိုးခဲ့သည် ။ ဒီလို ရိုးမတောကြီးထဲမှာ လာရောက် ဆုံစည်းရသည့် သူ့အသက်ရဲ့ ကယ်တင်ရှင်ဟာ မှ င်တက် ငေးမောရလောက်အောင် လှပချောမွေ့သော နတ်မိမယ်လေးတစ်ပါး ဖြစ်နေလိမ့်မည်လို့ အိပ်မက်ထဲမှာ တောင် မမက်ခဲ့ဘူးပေ..။

တကယ်ဆို တောနဲ့ သူ့ဘဝက ဘယ်လိုမှ မအပ်စပ်ပါ။ ။
ငယ်စဉ်တည်းက မိခင်မဲ့ခဲ့ရပေမယ့် မိထွေးက နူးညံ့နွေးထွေးသည့် မေတ္တာတို့ဖြင့် ပွေ့ဖက်ခဲ့သည် ။

စည်းစိမ်ခြွေရုံတို့ နှင့် မရှိ မလှ မဝဆိုတာ မကြားဖူးခဲ့သော သူ့ဘဝ က မင်းသားတစ်ပါးလို ပြည့်စုံခဲ့တာ ဖြစ်သည် ။

ထိုအချိန်က သူ့နာမည်က 'စည်းစိမ်ထည်' ..။

တောထဲမှာ သူမနဲ့ ဆုံစည်းခဲ့သည့်နောက်မှာ သူ့စိတ် သူ့ခံယူချက်

အားလုံးက ပြည့်စုံခဲ့သမျှ အားလုံးအပေါ်မှာ တပ်မက်မှုမရှိတော့သလို လွတ်မြောက်လိုခြင်း အလျဉ်းမရှိခဲ့ဘဲ..။

"ငါ့ကိုယ်ငါ လုလင်လို့ ကင်ပွန်းတပ်ခဲ့တယ်၊ စည်းစိမ်ထည်ရဲ့ ဘဝကိုမေ့ပြီး ပြန်ပါတော့ပြောလည်း မပြန်နိုင်ခဲ့တဲ့ သတ္တဝါတစ်ကောင်လေ၊ အဲဒါ ဘာသတ္တဝါလဲ မင်းသိလား တာဇံ.."

သူ ကြာမြင့်စွာ ခေါင်းငိုက်စိုက်နှင့် ငိုကြွေးနေလည်း ပြန်မော့ကြည့်လိုက်သည့် အချိန်မှာ တာဇံက သစ္စာကြီးမားစွာ ရှိနေဆဲ..။

လုလင်က မျက်တောင်ဖျားတွေ စင်းနေလျက် ရီဝေဝေငေးရင်း ရယ်သည် ။ ရယ်ပြီးရင်း ရယ်နေလျက် ငိုချင်လာတော့ မျက်ရည်က ချက်ချင်းဝေ့၏။

သူဟာ သတ္တိကြောင် ပျော့ညံ့တဲ့ သူမဟုတ်ပေ..။ ဒါပေမဲ့ အချစ်ကြောင့် ရူးနေရသည့်အချိန်မှာ သူ ဘယ်လို အသွင်ပြောင်းသွားခဲ့သလဲ..။

"တာဇံ ငါ့ပုံစံ ဘာဖြစ်နေလို့ လဲဟင် .. အေ့ .."

တာဇံက သူ့ကို လက်ထောက်ငေးမှိုငြင်ရင်း ကြည့်နေ၏။

"ငါ ဘာဖြစ်နေနေ မင်းထွက်မသွားနဲ့ နော်.. ငါ မင်းကိုပြောပြချင်တယ်၊ မင်းကို အဲဒါတွေပြောလိုက်ရမှ ငါ့အတွက် မနက်ဖြန်တွေ ရှိနေမှာ ၊ ငါ သူ့ကို သိပ်ချစ်တယ်ကွာ .. သူ .. သူ ငါ့ရှေ့ကို ဘယ်လို ရောက်လာခဲ့တာလဲ မင်း သိလား တာဇံ.."

ပြောနေရင်း တန်းလျားလေးပေါ်မှာ ပက်လက်လှဲချလိုက်မိသည် ။ တာဇံက အိပ်ရာခြေရင်းမှာ ထိုင်နေရာကနေ သူ့စားပွဲစွန်းထိ စွေ့ခနဲ ဖင်ရွှေ့ထိုင်ကာ အပေါ်စီးကနေ ငုံ့ကြည့်၏။

"ကောင်းတယ်.. မင်းကမှ ငါ့အပေါ်သံယောဇဉ်ထားတဲ့ ကောင်၊ ငါ့ဘဝထဲကို မင်း ဝင်လာသလိုပေါ့ကွာ .. ငါလည်း ဒီတောထဲကို လမ်းပြနှစ်ယောက်နဲ့ ရောက်လာတာ၊ ပြီးတော့ .. ပြီးတော့ ငါ့သူငယ်ချင်းတွေလည်း ပါတယ် .."

လမ်းပျောက်ပြီး စိတ်ချောက်ချားနေကြသည့် လူငယ်အုပ်စုတွေမှာ မိုးချုပ်လာတော့ ပိုဆိုးလာခဲ့၏။ လူငယ်တွေပီပီ စကားတွေ အစွန်းမလွတ် ပြောမိကြရင်း ရန်ဖြစ်ကြ၊ ထင်ရာပြောကြနှင့် တောကြီးထဲမှာ တောမှောက်သည် ဆိုသည့် အဖြစ်ကို ရင်ဆိုင်နေရမှန်း မသိကြဘဲ အခြေအနေတွေက ပိုဆိုးကုန်သည် ။

လမ်းပြတစ်ယောက်နဲ့ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် ပျောက်သွားကာ သူတို့ နှစ်ယောက်နဲ့ ရှိနေသည့် လမ်းပြကတော့ သူငယ်ချင်း ဟိန်းထက်ကို ကယ်တင်ရင်း နွံအိုင်ကြီးထဲကျပြီး မျက်စိရှေ့မှာ ပဲ သေဆုံးသွားခဲ့၏။

ထို့နောက် တစ်ယောက်စီ တကွဲတပြားဖြစ်ကုန်ကာ မနက်မိုးလင်းတော့ စည်းစိမ်ထည် တစ်ယောက်တည်း ဘယ်သူ့ကိုမှ ခေါ်မရဘဲ တလည်လည် ဖြစ်ကျန်ခဲ့၏။

မိုးမချုပ်ခင် တောကြီးထဲက ထွက်နိုင်ဖို့ ကြိုးစားရှာဖွေခဲ့ပေမယ့် တောနက်ထဲသာ ရောက်သည် ထက် ရောက်လာခဲ့ပြီး သူ ဘယ်သူ့ကိုမှ လည်း ရှာမတွေ့၊ ရွာဆိုတာလည်း မမြင်ရဘဲ..၊

"အဲဒီမှာ ငါ ဘာတွေ့လဲသိလား.. ငါက ကျားနဲ့ ပက်ပင်းတိုးတာ.. ဟွန်း.."

မျက်နှာပေါ်မှာ အုပ်မိုးနေသည့် အင်ဖတ်တွေနဲ့ ခေါင်မိုးကိုငေးကြည့်ရင်း ရယ်နေကာ မျက်နှာကိုလည်း ပွတ်ပစ်မိ၏။ ထိုကာလများ ဆီ စိတ်က ရောက်သွားသည် နှင့် အမူးအမောတွေပါ ပြေသွားခဲ့သလား မသိ။

."

"ကျားနဲ့ တွေ့ရင် နောက်လှည့်မပြေးရဘူး၊ မျက်နှာချင်းဆိုင် စိုက်ကြည့်နေရင် သူလည်း တန့်နေလိမ့်မယ်..၊ အဲဒီအချိန်မှာ ကိုယ့်ရဲ့ ထွက်ပေါက်ရှာဖို့ ကြံစည် ကြိုးစားလို့ ရတယ်၊ မျက်လုံးချင်း ဆိုင်ကြည့်နေလိုက်ရင် ကျားဆိုတဲ့ သတ္တဝါက ချက်ချင်း ဘယ်တော့မှ ခုန်မအုပ်ဘူး.."

စသဖြင့်သော ကြားဖူးနားဝတွေကိုလည်း အကုန်မေ့ခဲ့၏။ ထိုစကားတွေ မှန် မမှန် မသိသော်လည်း ကျားကို မြင်လိုက်တာနှင့် ချက်ချင်း လှည့်ပြေးခဲ့တဲ့ သူက စည်းစိမ်ထည် ပဲဖြစ်လေသည် ။

"အဟွန်း .. ဟွန်း .. ငါ ပြန်လှည့်ပြေးခဲ့ပေမယ့် ငါ့ကိုခုန်အုပ်ပြီးပဲ ထင်တာကွ .. ဒါပေမဲ့ မင်း မြင်ရင် အံ့ဩသွားမှာ ၊ သူ ငါ့ရှေ့မှာ ပေါ်လာတယ် သူ့ကို မြင်လိုက်တဲ့ အချိန်မှာ ငါ .. ငါ .. ဘာဆိုဘာမှ မသိတော့ဘူး၊ ဒီလောက်လှတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို သားတိရစ္ဆာန်တွေ ထူပြောတဲ့ နေရာမှာ ရုပ်တုလေးတစ်ရုပ်လို တည်ငြိမ်ငြိမ်လေး ရပ်နေတာကို လေ.. ဟား .. ဟား .. ဟား.."

ခြောက်ကပ်ကပ်ရယ်သံက တော်တော်ကြာရှည်ခဲ့၏။ သူ ငိုနေနေ ရယ်နေနေ တာဇံကတော့ မညည်းမညူ ထိုင်နေဆဲရှိလျက်..၊

"ကို့ .. ကို့ .."

"နေပါဦး .. ငါ ဘာမှ မပြောရသေးဘူး မင်း ထွက်မသွားနဲ့ ဦး.."

တာဇံက ခေါင်းကုတ်သည် ။ ပြီးတော့ သေချာ နောက်ဆုတ်ထိုင်လိုက်ပြီး ငှက်ပျောသီးတစ်လုံးကို ရင်ခွင်ထဲထည့်လိုက်၏။ တစ်လုံးကို အခွံခွာစားပြီး အခွံကို သူ့ဗိုက်ပေါ်ပစ်တင်သည် ။

ခါတိုင်းအချိန်ဆို ဒေါသထွက်မိမှာ ပေမယ့် ခုတော့ သူ့အတွက် တာ

ဇံက တိုးတိုးဖော် ဖြစ်နေရကာ ငှက်ပျောခွံကို ကိုင်ထားလိုက်မိသေးသည်။ ။

သို့သော် သူ လုပ်နေတာတွေကို သူ့ဘာသာမသိဘဲ..၊

"ဘယ်ရောက်သွားပြီလဲ ငါ ပြောတာ .. အဲ .. အင်း .. သူ .. သူ .. ငါ့ရှေ့မှာ နတ်သမီးတစ်ပါးလို ပေါ်လာတော့ ငါဘာမှ မသိတော့ဘူး ဟုတ်တယ် .. အဲဒီမှာ ပဲ အဲဒီမှာ သာ ငါ့ကို ကျားက ခုန်အုပ်လိုက်ရင် ဟွန်း .. ခုချိန်မှာ ငါ့ရင်ဘတ်ကြီး ဆွေးမြည့် စုတ်ပြတ်သတ်ခွင့်တောင် ရလိုက်မှာ မဟုတ်ဘူး ကွ.."

"ကို .. ကို .."

"အင်း .. နေပါဦး"

တာဇံ ရိုးတိုးရွတ်ဖြစ်လာတော့ သူက မကြည့်ဘဲ လက်ကာထား၍

...

"အဲဒါ သိလား.. ငါလည်း ကျားကိုမေ့သွားတယ်၊ ကျားလည်း ငါ့နောက်မှ မရှိတော့ဘူး၊ မင်းက မေးခွန်းတွေမှ မမေးတတ်ဘဲ ပြောရတာ ပျင်းလိုက်တာကွာ.."

"ကို .. ကို .. ဟီး.."

" မဟုတ်ဘူး .. မင်းကို ကဲ့ရဲ့ တာမဟုတ်ပါဘူး၊ ဥဒေါင်း ဆိုတဲ့ နတ်သမီးက အဲဒီလို မိန်းမမျိုးဆိုတာလေ မင်းမေးရင် ငါပြောပြချင်လွန်းလို့ပါ။ သူ့ကို ဘယ်သားရဲမှ ဒုက္ခမပေးကြဘူးကွ ... မင်းသိရဲ့ လား၊ ဟွန်း .. သူ .. သူ့မှာ နတ်သမီးနှင့်တံမရှိပေမယ့် သူက .. သူက .. တကယ့်နတ်သမီး.."

ပြောနေရင်း ခုံစောင်းတွေကို ဆုပ်ဆွဲအားပြု၍ ငှက်တုတ်ထထိုင်လို

က်သည် ။ ပြီးတော့ တာဇံ လက်မောင်းကိုပုတ်ကာ...၊

"သူက ငါ့ကိုရော ဘယ်သူ့ကိုမှ စကားများများ မပြောဘူး၊ ဒါပေမဲ့ တောထဲကသတ္တဝါတွေက သူပြောသမျှကို နားလည်ကြတယ်တဲ့ ၊ ငါဘယ်လိုလုပ်ယုံနိုင်မှာလဲ .. ကဲ .. မင်းရော .. မင်း သူ့ကို သိကာစမှာ အဲဒါတွေမကြားရရင် ယုံမှာလားပြောစမ်း.."

'ရစ်နေပြီ' ဆိုသည့် စိတ်ပျက်ခြင်းဖြင့် တာဇံက မျက်နှာလွဲ၍ ခေါင်းကုတ်ပြန်သည် ။ မသိရင် လုလင် ပြောနေသမျှ သူ နားလည်နေသလိုလို.. "

"တိရစ္ဆာန်တွေကို သူ ဘယ်လိုမေတ္တာထားခဲ့လို့လဲ ငါ့ကိုကျတော့ ဝက်ဝံထောင်ချောက်မှာ ငါမိနေတာကို ဖြုတ်တော့ဖြုတ်ပေးပြီး သွေးသံရဲရဲနဲ့ ဒီတိုင်းထားပစ်ခဲ့တာ မင်းသိလား.."

တာဇံက စိတ်ဝင်စားသလိုလှည့်ကြည့်လာ၏။ လုလင်ကလည်း သူ့ရဲ့ ဘယ်ဘက်ဘောင်းဘီအနားစကိုလှန်၍ ဒဏ်ရာရခဲ့သည့် အမာရွတ်နေရာကို လက်နဲ့ သေချာထောက်ပြသည် ။ ပြီးတော့ အမာရွတ်ပေါ်ကို တယုတယ ပွတ်သပ်ကြည့်နေရင်း..၊

"အဲဒါ ငါ့ကို ဒုတိယအကြိမ် သူ ကယ်ခဲ့တာ.."

"မင်း ကိုယ့်ကို မထားခဲ့ပါနဲ့ .. ဒီဒဏ်ရာကြီးနဲ့ ဘယ်လိုလုပ်ရလဲ.."

လို့ သူ မေးခဲ့သေးသည် ။ ဆံစဖျားတို့ လွင့်မျောနေလျက် သမင်လည်ပြန် ငဲ့ကြည့်လာသည့် မျက်တောင်ဖျားတို့ စိုက်ဆင်းနေပုံကို သူဘယ်လိုမှ ကြည့်မဝနိုင်.."

ရှည်လျားကော့နက်သော မျက်တောင်တို့ သည် စင်းချထားသည့်တိုင် ကော့ညွတ်ခြင်းမပျက်ရှိခဲ့လျက် သွယ်တန်းသော မျက်ခုံးတို့ ၏ အနား

သတ်အောက်မှာ ဖြူနုစိမ်းဖန့်နေလေသည်။ ။

သူမ၏ အလှတရားတို့ ကို ဘယ်လိုမှ စာဖွဲ့၍ ကုန်နိုင်မထင်...။ ထို့ပြင် လှပနုငယ်သော မျက်နှာလေးနဲ့ မလိုက်ဖက်စွာ သူမရဲ့ လေသံဟန်ပန်တို့ က ပြတ်သားနေခဲ့ပြီး..။

"မသေချင်ရင် စပ်စုတတ်တဲ့ မင်းရဲ့ ခြေထောက်တွေနဲ့ ကိုယ့်အသက်ရှင်အောင်မွေး.."

"ကိုယ် စပ်စုတာမဟုတ်ပါဘူး .. ကူညီလက်စနဲ့ အစအဆုံး.."

သူ့စကားမဆုံးခင် ပြန်ငဲ့ကြည့်တော့ မျက်ဝန်းညိုတို့ က စူးစူးရဲရဲလက်ဖြာနေကာ ကူညီဖို့ တော့မဟုတ်..။

"မင်းကို ကျော့ကွင်းက ဖြုတ်ပေးခဲ့တာ ငါ့အမှားပဲ.. " ပြော၍ လှည့်မကြည့်စတမ်း ထွက်ခွာသွားခဲ့၏။ ထိုနေ့က သူ့ကို ဆေးမြစ်ရှာကြသည့် ရွာထဲက ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်ကသာ မကယ်ခဲ့လျှင် ဘယ်လို ရှေ့ဆက်စခန်းသွားရမည်မှန်းတောင် မသိနိုင်..။

ဒါကိုပြန်တွေးပြီး နောက်ပိုင်းမှာ တော့ ကြည်နူးလှိုက်မောစွာ ပြုံးနေတတ်ခဲ့ပြီး..။

"အဟွန်း.. ဒါပေမဲ့ သူ ဖြုတ်ပေးခဲ့တဲ့ ကျေးဇူးကြောင့်သာ တောဝက်ပက်လို့ မသေခဲ့တာ၊ သေမယ့်ဘေးနဲ့ ကြုံရတော့ အဲဒီခြေထောက်ကိုပဲ တရွတ်ဆွဲပြေးရတာလေ၊ မဟုတ်ရင် ဆေးဆရာညီအစ်ကိုနဲ့ ဆုံတဲ့ အထိ ငါ အသက်ရှင်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး ကွ.." ရယ်တစ်ဝက် ငိုတစ်ဝက်နှင့် အဖြစ်က လွမ်းခန်းကို ရောက်ခဲ့ပြန်လျှင်..။

"သူ့ကို မမလို့ ခေါ်တာမကြိုက်ဘူး၊ သူ့ကို လိုက်ကြည့်နေတာသိတော့ အပြစ်ပေးတယ်၊ ဒေါသနဲ့ ဆုံးဖြတ်ပြီးရင် ဘယ်တော့မှ နောင်တ

မရတတ်တဲ့ သူ၊ ငါ .. ငါ .. သူ့ကိုမှ အရူးအမူးချစ်မိခဲ့တယ်။ သူ့ကိုမြင်လို က်ရတဲ့ နေ့ကစပြီး သူ့အနားက တစ်ဖဝါးမှ မခွာနိုင်အောင် ရူးသွပ်ခဲ့တာ ၊ ငါ့ရဲ့ စည်းစိမ်ထည်ဆိုတဲ့ ဘဝတစ်ခုလုံးကို စွန့်လွှတ်မေ့ဖျောက်ပစ်ခဲ့ တဲ့ အထိ.."

ပြောနေရင်း ငိုချင်လာပြန်သည် ။ ဒီသေရည်သေရက်တွေ သောက် လိုက်မိတိုင်း လွမ်းနေရတာကိုလည်း မထိန်းနိုင်၊ ချစ်တဲ့ စိတ်တွေနဲ့ နာ ကျင်ရတာတွေကြောင့် ငိုချင်တော့လည်း မျက်ရည်က လွယ်လွယ်ကျ၏။

ငါ ဒီလိုယောက်ျား မဟုတ်ဘူး ဆိုသည့်စိတ်နဲ့ ဘယ်လိုတင်းထားလို့ မှ မရပေ..။ မျက်ရည်တို့ နားသယ်စပ်သို့စီးကျရင်း တန်းလျားပေါ်မှာ ပဲ အိပ်ပျော်သွားတော့ တာဇံက အိပ်ရာထဲက စောင်တစ်ထည်သွားယူပြီး သူ့ကိုယ်ပေါ်မှာ ခြံပေး၏။

ပြီးတော့ အိမ်တံခါးဝကိုထွက်ရပ်ကာ အံ့ပျက်ပျက်မိုးရိပ်တို့ နှင့် ရာ သီဥတုကို အကဲခတ်နေခဲ့၏။ ထို့နောက် အပြင်မှာ ထင်းအစိုတွေ ထွက် ကောက် လာပြီး သေချာစုပုံထားလိုက်၊ ထင်းအခြောက်တွေကို သွားကြ ည့်လိုက်နှင့် တာဇံ၏ သိတတ်လိမ္မာမှုတွေကို လုလင်ကတော့ ဘာမှ မ သိ..။

* * *

အခန်း (၄)

ရွာထဲမှာ သူကြီးဆိုတာမရှိပါ။ အားလုံး၏ တိုင်ပင်ခံအကြီးအကဲ လူထွားကြီး တစ်ယောက်ရှိသည်။ အသားနီစပ်စပ် မျက်နှာလေးထောင့်နှင့် အမြဲတမ်း တစ်ဆစ်ချိုးနေတတ်သည့် မျက်ခုံးအစုံတွေကြောင့် မျက်နှာပေါက်ဆိုးသည် လို့ လည်း ဆိုနိုင်၏။

ပြီးတော့ တခြားရွာသားတချို့၏ မျက်နှာပုံသဏ္ဍာန်တွေကို ဧည့်သည် နှစ်ယောက်က တစ်ယောက်ချင်း စူးစိုက်အကဲခတ်လိုက်ပြီး တစ်ယောက်နား တစ်ယောက်ကပ်၍ ...

"မြန်မာမရှိဘူး.."

လို့ တီးတိုးပြောလိုက်သည်။ လူညို၊ လူဖြူ လူမည်းပုံစံမျိုးစုံရှိနေလျက် ဘာလူမျိုးတွေဆိုတာ ခွဲခြားရခက်၏။ အဝတ်အစားတွေ ပုံပန်းအရ မြန်မာတွေမဟုတ်တာ သိသာသော်လည်း ဒီလိုမြို့ပြကျေးရွာနှင့် အလှမ်းဝေးသော တောခေါင်ခေါင်မှာ ဝတ်စုံခွဲခြား၍ သေသေသပ်သပ်ဝတ်စား နေထိုင်ကြတာလည်း မဖြစ်နိုင်ပေ..။

ထို့ကြောင့် အဝတ်အစားတွေကိုကြည့်၍ ခွဲခြားဖို့ လည်း မလွယ်..။

"လိုရင်းကိုပဲပြောလိုက်ကွာ.."

"ငါတို့ လူတွေ မရောက်သေးခင် သူတို့ ကို.."

"ငါ ဂရုမစိုက်ဘူး အောင်ခန့် .. ငါ့ညီနဲ့ သူ့ရဲ့ မယားညီအစ်ကို တစ်

ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ပြန်မလာတာ ငါသိချင်တယ်.."

ထိုစကားကို ကျယ်ကျယ်လောင်လောင်ပဲ ပြောလိုက်ကာ ရွာသားတွေဘက် လှည့်၍ ..

"ဟောဒီရွာကို လူသူအရောက်အပေါက် နည်းတယ်လို့ မုဆိုးကြီးရွာက လူတွေပြောတယ်၊ လမ်းမသိရင် မရောက်နိုင်ဘူး၊ အန္တရာယ်များ တယ် ဆိုတာတွေရောပဲ.. ပြီးတော့ လမ်းပြတွေလည်း မလိုက်ချင်ကြဘူး.."

"နင်တို့ က လမ်းပြမပါဘဲ လာကြတာလား.."

စကားသံသည် လူသေကောင်က ထပြောလိုက်သလို ဘယ်သူ့ဆီက လာမှန်း ရုတ်တရက်ရှာလို့ မရ..၊ ကြားလိုက်တာနှင့် ကြက်သီးထသွားလောက်ဖွယ် အေးစက်စက်နိုင်ခြင်းက ပိုဆိုးကာ...၊

"ဘယ်သူမေးလိုက်တာလဲ.."

"ငါ .."

အရပ်ပုပု ကိုယ်လုံးဖိုင့်ဖိုင့်နှင့် လည်ကတုံးဖျင်ကြမ်းအင်္ကျီအနက်ကို ရင်ခွဲဝတ်ထားသူက ခါးထောက်လိုက်ပြီးဖြေ၏။ ခေါင်းက အရောင်ထွက်အောင်ပြောင်နေကာ လည်ပင်းမှာ အဝတ်စကြိုးတွေ ဘယ်နှကွင်းတောင် ဆွဲထားသည် မသိ..။

သူတို့ နှစ်ယောက် ထိုလူကိုကြည့်ပြီးမှ မျက်လုံးချင်းဆုံသွားမိကာ..

"မင်း.. သတိထားပြောနော်.."

ဦးဝင်းသော်က နှုတ်ခမ်းမလှုပ်ဘဲ ကပ်၍ သတိပေး၏။ ဦးအောင်ခန့်က လည်ချောင်းတစ်ချက် ရှင်းကာ..၊

"လမ်းပြပါလာတယ် .. ဒါပေမဲ့ လမ်းတစ်ဝက်လောက်မှာ ပျောက်

သွားလို့ .."

" မဟုတ်ဘူး .. ဒီနားမှ ပျောက်တာ .."

ဟင်!...၊

စကားသံက ဝဲနေတာလား၊ သရဲရွေ့လိုတုန်နေတာလားမသိ၊ ပြောလိုက်တိုင်း နှစ်မြို့ဖွယ်ရာမရှိပေ..။

"နင်တို့လို ဧည့်သည် တွေ ဒီတိုင်းပဲ .. လိမ်ညာကြတယ်နော်.. ယုတ်မာတယ် .."

"ဘာကွ..."

"အောင်ခန့်... ဟေ့.."

"ဖယ်စမ်းပါကွာ ... ငါတို့ က ဧည့်သည် ပါ၊ အိမ်ရှင်ဖြစ်ပြီး ဒီလောက် ရိုင်းရလား၊ ဟုတ်တယ်.. ငါတို့ ရဲ့ လမ်းပြ ဒီတစ်ဖက်လျှို့ကိုဖြတ်လာ ကာမှ ခင်ဗျားတို့ ဆင်ထားတဲ့ ထောင်ချောက်ကျင်းထဲကျပြီး ဝါးချွန်တွေ စူးသေသွားတာ ဒီပတ်လည်မှာ ထောင်ချောက်ထားပြီး ခင်ဗျားတို့ က ဘယ်လိုလျှို့ဝှက် လုပ်ငန်းတွေ လုပ်နေကြတာလဲ.."

"ဟုတ်တယ်.. ကျုပ်တို့ က ကိုယ့်လူကိုလာရှာတာပါ၊ ဘယ်သူ့ကိုမှ အန္တရာယ်ပေးဖို့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ခုလိုပုံအရဆို ပျောက်သွားတဲ့ လူတွေက ခင်ဗျားတို့ လက်ချက်နဲ့ သေကုန်ကြတာပဲ.."

သူတို့ ပြောသမျှ စကားတွေအပေါ်မှာ ဘယ်လိုမှ မခံစား မတုန်လှုပ်သော မျက်နှာတွေဖြင့် စူးစိုက်နားထောင်နေကြတယ်။ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် မျက်လုံးချင်း တိုင်ပင်တာမျိုးတောင် မရှိကြဘဲ ဝန်ခံနေသလိုလို ဂရုမစိုက်တာကို ပြနေသလိုလို..၊

"ကျုပ်တို့ ပြောတာ ဟုတ်နေတဲ့ သဘောပေါ့နော်.."

ဦးဝင်းသော် မျက်နှာကလည်း နီမြန်းလာခဲ့လျက်..၊

"လူသူမနီးတဲ့ တောနက်ထဲမှာ ပေမယ့် မြန်မာ့ပိုင်နယ်နိမိတ်ထဲမှာ ဘယ်နေရာမဆို ဥပဒေရှိတယ်ဗျ.. ဒီနေရာမှာ ကိုယ့်မင်းကိုယ့်ချင်း လုပ်လို့ ရနေတယ်ထင်ရင် ခင်ဗျားတို့ မကြာခင် ဒုက္ခရောက်တော့မယ် ဘာဖြစ်လို့ လဲဆိုတော့.."

"ဝင်းသော်.. တော်တော့.."

တစ်ယောက်ရဲ့ စကား လွန်ကျံတော့မည်ထင်လျှင် တစ်ယောက်က ဝင်ထိန်းပေးရင်း..၊

"တကယ်တော့ ကျုပ်တို့ ကလည်း သူများ ရပ်ရွာမှာ မချေမငံတွေပြောပြီး ကူရာမဲ့အောင် မလုပ်ချင်ပါဘူး၊ ကျုပ်တို့ သိချင်တာလေးပဲဖြေပေးရင် ဘာစကားမှ .."

"ဖြေမယ့်ပုံမှ မရှိတာ ထပ်မေးမနေနဲ့ တော့ အောင်ခန့်.."

ခုနကတော့ သူချည်းပဲဒေါက်နဲနေကာ ခုကျတော့ သူ့ကိုပဲတားလို့ မနိုင်..

ဦးအောင်ခန့်က ဒီလူတွေ မျက်နှာတင်းတင်းနှင့် မပြောချင်သလို မဆိုင်ချင်သလို လုပ်နေကြတာကိုပဲ တန့်န့်ဖြစ်လာကာ ဝတ်ထားသည့် ဘောင်းဘီပွပွအိတ်ထဲက မြေပုံစာရွက်ကို ထုတ်ယူဖြန့်လိုက်၏။

ပြီးတော့ တန်းစီရပ်နေကြသည့် လူတွေမြင်အောင် လှည့်ပတ်ပြလိုက်ပြီး..၊

"ဒီမှာ ရှစ်မျက်နှာရွာနဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်မြေပုံ.."

ဟု ပြောလိုက်ပြီးမှ ထောင်ပြထားသည့်လက်ကို ပြန်ချလိုက်ကာ..။

"မြေပုံပါလာပေမယ့် .. ကျုပ်တို့ သိပ်မကြည့်တတ်ပါဘူး၊ ဒီရွာနဲ့ နောက်ကျောမှာ ရေတံခွန် ရှိတယ်၊ လူဖြတ်လို့ မရနိုင်တဲ့ ချောင်းလည်း ရှိတယ်.."

သူက ခဏစောင့်ကြည့်လိုက်ပြီးမှ ဘာစကားသံမှ ထွက်မလာသေး သဖြင့် ဆက်၍ ...

"ကမ္ဘာ့မြေမျက်နှာသွင်ပြင်အရ ပြောင်းလဲကုန်တာတွေ ပျောက်ကွယ်သွားတာတွေရှိတော့ ဒီမှာ ပါသမျှ ထင်ရှားတဲ့ နေရာအမှတ်အသား အတိုင်းကို ကျုပ်တို့ ရှာမတွေ့ခဲ့ဘူး၊ လမ်းပြတွေတောင် သိမထားတဲ့ အမှတ်အသားတွေလည်း ပါတယ်"

ဒါတွေကြောင့်ပဲ သူတို့ ကမေး လမ်းပြကရှာရင်း လမ်းပြတွေလည်း လမ်းပြအလုပ်ကို ပီပြင်အောင်မလုပ်နိုင်ခဲ့ဘဲ မျက်စိလည်လမ်းမှားခြင်း တွေ ဖြစ်လာခဲ့တာပင် ..။

သို့သော် ဒီလိုလူတွေကို ကိုယ့်ဘက်က သေချာမှုနဲ့ ခြိမ်းခြောက်ပြီး ဦးကျိုးသွားအောင် လုပ်ကြည့်ဖို့ တော့ လိုသည် မို့..။

"ကျုပ်တို့ ပြောချင်တာက ပျောက်သွားတဲ့ လူနှစ်ယောက်က ကျုပ်တို့ အတွက် အဲဒီလောက်ထိ အရေးပါတယ် ဆိုတာကိုပါ၊ ဒီတော့ သူတို့ သေလား ရှင်လားဆိုတာ သိရဖို့ အတွက်.."

"နင်တို့ သေမလား .. ရှင်မလားဆိုတာရော .. မစိုးရိမ်ဘူးလား.."

"ဟင် .."

အကြီးအကဲလူကြီးက ရှေ့ကိုတစ်လှမ်းတက်လိုက်ပြီးမှ စကားကိုဆက်၍ ..။

"ဒီရွာကို ရှစ်မျက်နှာရွာလို့ ဘာဖြစ်လို့ ခေါ်ခဲ့တာလဲ သိလား.."

သူတို့ အကြည့်တွေ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ဝေဝဲပြေးလွှားသွားခဲ့၏။ သို့သော် သစ်လုံးအိမ်တွေမှ လွဲ၍ ဘာမှ လည်း မမြင် ..

လူကြီးကပဲ သူ့ကိုစိုက်ကြည့်ကာ..

"မသိရင် သိအောင် ကြည့်ခွင့်ပေးမယ် .."

"ဒါဖြင့် အဝင်က သစ်ပင်ကြီးမှာ ဘာဖြစ်လို့ 'လိပ်ကျွန်း' လို့ ရေးထားတာလဲ.."

ဦးဝင်းသော်က ဝင်မေးလိုက်၏။ လူကြီးရဲ့ အကြည့်တွေ သူ့ဆီ ရောက်လာပြီး..

"လိပ်ကျွန်းလို့ ရေးထားရင် လိပ်ကျွန်းပေါ့ .."

ဘယ်လိုအဖြေမျိုး ပေးလိုက်မှန်းမသိပါ။ ထူးဆန်းသည် ကလူကြီးနှုတ်ခမ်းတွေမှာ လျှို့ဝှက်သည့် လှောင်ရိပ်နှင့်အတူ အကြည့်တွေက ရက်စက်မည့်အသွင် ခက်ထန်နေကာ..

"ငါတို့က လူ စိတ်ဝင်စားတာကို မုန်းတယ်၊ မဖိတ်ဘဲ ရောက်လာတဲ့ လူတွေကို မကြိုဘူး၊ ပိုသိသွားအောင် ပြောလိုက်မယ်၊ လိပ်ကျွန်းဆိုတဲ့ နာမည်ကို နောက်ထပ် လူစိမ်းတွေသိကြတော့မှာ မဟုတ်တဲ့ အတွက်၊ တတိယနာမည် ထပ်ပြောင်းဖို့ လည်း မလိုတော့ဘူး.."

သိရဲ့ လားဆိုသည့်အကြည့်နှင့် စိုက်ကြည့်သည် ။ ဦးအောင်ခန့်ကတော့ လူကြီးပြောလိုက်တာကို ရုတ်တရက် နားမလည်သေးပေ..။ ဦးဝင်းသော် မျက်နှာ ကွက်ခနဲပျက်သွားခဲ့ပြီး..။

"ကျုပ်တို့ ကို နှုတ်ပိတ်ပစ်မယ်လို့ ခြိမ်းခြောက်နေတာလား သူကြီး၊

ဘာလဲ ဒီနေရာက ပြန်လမ်းမရှိရ သတ်မှတ်ထားတဲ့ နေရာမို့လား.."

သူတို့ က တောကလူကြီးကို သူကြီးလို့ ပဲ ခေါင်းစဉ်တပ်
ခေါ်လိုက်ပြီး..၊

"အဲဒီလိုလုပ်ဖို့ ခင်ဗျားတို့ မှာ .."

"ငါတို့ မလုပ်ဘူး .. နင်တို့ ကိုယ် နင်တို့ လုပ်မှာ .."

"ခင်ဗျား ဘာပြောတာလဲ.."

ဦးအောင်ခန့် ဒေါနဲ့ မောနဲ့ ဝင်မေးလိုက်ပြီးမှ သူ့မျက်လုံးသည် တစ်
နေရာဆီ အကြည့်ရောက်သွားခဲ့ပြီး..

ဟင်!..၊

နှုတ်မှ ပင် 'ဟင်' ခနဲ အသံထွက်သွားခဲ့၏။ သူ့လိုပဲ ဦးဝင်းသော်တို့
ဆီကို လှမ်းကြည့်လိုက်မိကာ .. ဒါ.. ဒါ....

လူဟုတ်ရဲ့ လားလို့ ရင်ထဲမှာ ပဲ ပဲ့တင်ထပ်သွားခဲ့သည် ။
နေရောင်မမြင်ရအောင် အုံ့မှိုငြင်းနေသည့် နေ့လယ်ခင်းမှာ သူတို့ ရဲ့ ရှေ့
တူရှုက သစ်လုံးအိမ်တစ်အိမ်ဘေးတွင် မိန်းကလေးတစ်ယောက်..၊

ကကြီးပုံမဟာနဖူးပြေပြေနှင့် ခပ်သွယ်သွယ် မျက်နှာလေးသည် သ
န္တာရောင်နှုတ်ခမ်း၊ လက်လက်တောက်နေသော မဟူရာရောင်မျက်ဝန်း
တို့ နှင့် စကားဝါရောင်ဖွေးနုသည့် ပါးပြင်ညက်ညက်..၊

လှလိုက်တာ...

ဒါလူမဖြစ်နိုင်ဘူး....

ခဏလေးပဲ မျက်နှာချင်းဆိုင် စိုက်ကြည့်သွားခဲ့ပြီး အသာလေး လှည့်
ထွက်သွားလျှင် ဖနောင့်အထက် တစ်ထွာခန့်ထိ အုပ်ဖြာနွဲ့ဆင်းနေသော

ဒဏ္ဍာရီဆန်အောင်လှသည့် ရွှေညိုရောင်ဆံနွယ်တို့ ဖြင့်..၊

"ဟိုမှာ .. ဟိုမှာ .."

"သူက...သူက .. ဟာ.."

ဦးအောင်ခန့်တို့ နှစ်ယောက် သူမနောက်ကို ပြေးလိုက်တော့မတတ် လှုပ်လှုပ်ရှားရှားတွေ ဖြစ်ကုန်ကြ၏။ သူမသည် ခဏလေးအတွင်းမှာ ပဲ ဘယ်ထဲကိုဝင် ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့မှန်းမသိ ..။

"ခုန .. ဟိုမှာ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဗျ.."

"အဖြူရောင်အင်္ကျီလက်ရှည်နဲ့ ဆံပင်တွေက သူ့တစ်ရပ်လောက်ကို ရှိတာ.."

နှစ်ယောက်သား လျှာခလုတ်တိုက်မတတ် မေးလိုက်မိကြသည် ။ လူကြီးရဲ့ မျက်ခုံးတန်းတွေ မသိမသာ တွန့်ကုတ်သွားသဖြင့် ဒီမိန်းကလေးဟာ ဒီရွာနဲ့ မသက်ဆိုင်သူလို့ ချက်ချင်းတွက်လိုက်မိကာ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက် ကြည့်လိုက်မိကြ၏။

ထပ်မေးကြည့်လည်း ဘာမှ သိရမှာ မဟုတ်တာ တွက်ပြီးသားမို့ ပြိုင်တူ တံတွေးမျိုးလိုက်မိကြ၏။ ပြီးတော့ ဖြစ်ပြီးခဲ့သည့် အချေအတင်စကား ပြဿနာတွေကို ပြန်ဆက်ဖို့ သတိမရတော့ဘဲ..၊

"ကျုပ်တို့ တောက်လျှောက် ပြေးလွှားလှုပ်ရှားလာခဲ့ရတာ ဒီတစ်ညတော့ ဒီရွာမှာ တည်းပါရစေ..."

လူကြီးက ဘာတစ်ခွန်းမှ ပြန်မပြောဘဲ နေရာမှ လှည့်ထွက်သွား၏။ တခြားလူတွေပါ လိုက်ပါသွားကြလျက် ပထမဆုံး မချေမငံ ထပြောခဲ့သော ထိပ်ပြောင်ပြောင်လူသာ ကျန်ခဲ့ပြီး..၊

"ငါနဲ့ လိုက်ခဲ့.."

ပြောပြီး ရှေ့ကနေ ဦးဆောင်ထွက်သွားခဲ့သည်။ ။ တော်တော် ဟုတ်
နေကြပါလား..။ သူကြီးက အကြည့်တစ်ချက်တောင်
ပို့လွှတ်ခဲ့ခြင်းမရှိပါဘဲ လက်အောက်ငယ်သားက သူ့တာဝန်သူယူနေသ
ည်။ ။

အချင်းချင်း အကြံဉာဏ်တောင်းတာမရှိ မျက်လုံးချင်းဆုံပြီး တိုင်ပင်
တာလည်း မမြင်ပါဘဲ အားလုံးက စက်ရုပ်တွေနဲ့ တူလေသည်။ ။

ဇာတ်လမ်းတွေထဲမှာ မြင်ဖူးသည့် လူရိုင်းတွေလို လူနဲ့ လုံးဝမနီးစပ်
သည့် ပုံပန်းသဏ္ဍာန် ဝတ်စားဆင်ယင်မှုတွေနဲ့ ဆိုရင်လည်း
နားလည်ကြည့်လို့ ရသေးသည်။ ။

ခုတော့ သူလိုငါလို ဒေါသမာန်မာနတွေနဲ့ လူချင်းအတူ..။

ဘာကြောင့် ဒီရွာက ထူးခြားနေရတာလဲ..။

'ရှစ်မျက်နှာရွာ' ဒါမှ မဟုတ် 'လိပ်ကျွန်း' ဟု ခေါ်တွင် သော..။

* * *

အခန်း (၅)

"တံခါးတွေ အိမ်တံခါးတွေက မျက်နှာစာလေးဖက်စလုံးကွ.."

"ဟုတ်တယ် .. အိမ်တွေက ခြံတွေဆက်မနေဘူး၊ ခြံတိုင်းမှာ လည်း တံခါးလေးပေါက်ချည်းပဲ .."

မိုးစုပ်စုပ်ချုပ်တော့ သူတို့ အတွက်ပေးထားသည့် အိမ်လေးထဲ ပြန် ရောက်လာကြကာ ကိုယ်မြင်ခဲ့သမျှ ကိုယ်ပြောကာ ကိုယ့်ဘာသာ အံ့ဩ နေရင်း နှစ်ယောက်တည်းပေမယ့် မျက်နှာချင်းမဆိုင်ဖြစ်သေးဘဲ ရှိကြ ၏။

ဦးအောင်ခန့်က မျက်လုံးတွေ လှုပ်ရှားကစားရင်း သူမြင်သမျှကို ဆက်စပ်သုံးသပ်နေသလို ဦးဝင်းသော်ကလည်း သူနဲ့ ထောင့်မှန်ကျပုံစံ တစောင်းထိုင်နေရင်း ငေးငေးငိုင်ငိုင်နှင့်..၊

"အိမ်တိုင်းမှာ သစ်လုံးတွေနဲ့ ချည်းပဲ၊ ပြီးတော့ ခြံတံခါးဝတိုင်းမှာ ရှိနေတဲ့ သစ်ပင်တွေရောပဲ .."

"လမ်းတွေက လူနှစ်ယောက်တောင် မသွားသာတဲ့ လမ်းတွေ၊ ပုံစံလည်း အတူတူတွေ၊ အောင်ခန့်.. ငါတို့ ဒီအိမ်ထဲကို ဘယ်လို ပြန်ရောက်လာကြတာလဲ.."

"ထိပ်ပြောင်ကြီးပဲ လှမ်းခေါ်တာလေ.."

သူတို့ ရွာကို လှည့်ပတ်ကြည့်၍ အံ့ဩခြင်းတွေ ပြောမကုန်အောင် ဖြ

စံကြလျက် မိုးချုပ်တော့မှာ ကိုတောင် သတိမရခဲ့ပေ ..။

ဒါကို ထိပ်ပြောင်လူကြီးက တစ်ခေါ်လောက်ကနေ လက်ခုပ်တီးကာ လက်ယပ်ခေါ်သည် ။ ပြီးတော့ သူတို့ အတွက် အိမ်ကို လက်ညှိုးညွှန်ပြု ဧါ။

ထိုအခါကျမှ မိုးချုပ် လာပြီကို သူတို့ သတိရကာ ထိပ်ပြောင်ကြီး လက်ညှိုးညွှန်ပြသည့်အတိုင်း လာကြသဖြင့် ကိုယ့်နေရာကို ချောချောမောမော ရောက်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည် ။

"သူက ငါတို့ ကို အဲဒီအိမ်လိုက်ပို့ပြီးသား .. ဘာဖြစ်လို့ ထပ်လိုက် လာပြီး လမ်းညွှန်မှာ လဲ.."

"ငါတို့ အဲဒီအိမ်ကို လွယ်လွယ်နဲ့ ပြန်ရောက်မယ် မထင်လို့ ပေါ့.."

အမေးအဖြေတွေရှိကြပြီးမှ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် မျက်နှာချင်းဆိုင် လှည့်ကြည့်မိကြကာ..။

"ဟုတ်တယ် ဝင်းသော် .. အိမ်လုံးတွေက ရှေ့နောက်ဘက်က ကြည့်ကြည့် ရှေ့မှန်းနောက်မှန်း ဘေးမှန်း လုံးဝမသိရဘူး၊ အိမ်ကြား တွေထဲမှာ လည်း ဒီလမ်းတွေပဲ ရွာလယ်လမ်းဆိုတာ မတွေ့ဘူး၊ ငါ့က လေးတွေဆော့နေကြတဲ့ ဂိမ်းထဲက ဝက်ဘာလမ်းတွေလိုပဲ၊ တို့ တစ်ခုခု တော့ မှားနေပြီထင်တယ်.."

"ဒီတော့လမ်းကို ရောက်လာတည်းက မှားနေတာပဲကွ .."

"မင်းက လူပျိုကြီးကိုး.."

"ဘာဆိုလို့ လဲ.."

"ငါကတော့ ခေါင်းတွေပူထူနေပြီ၊ ငါ့မှာ သားနှစ်ယောက်ရှိသေးတ

ယ်၊ ငါသာတစ်ခုခုဖြစ်.."

"အောင်ခန့်ရာ .. ငါတို့ ခေါ်လာတဲ့ လမ်းပြတွေမှာ လည်း သားနဲ့ မယားနဲ့ ပါပဲ.. မင်းမှာ မိန်းမလည်း ရှိတယ်.."

"ဒါနဲ့ ပဲ ငါက သေပျော်ပါပြီလို့ အော်နေရမှာ လား .. ငါ့မိန်းမက တစ်နေ့မှာ နှစ်ဆယ် နှစ်နာရီလောက်က အိမ်မှာ ကပ်တာ မဟုတ်ဘူး ၊ သူကစားဖို့ သူသွားဖို့ ငွေနဲ့ ကားနဲ့ အမြဲအဆင်သင့်ရှိနေမှ .."

"မင်းလည်း ထင်သလိုနေတာပဲကွာ .. အဲဒီတော့ မအေကတောင် နေသေးတာ .. မင်းက အသေမဖြောင့်အောင် ပူမနေစမ်းပါနဲ့ .."

"ဝင်းသော် .. မင်း ဘာဖြစ်လို့ အသေစကားတွေချည်း ပြောနေတာလဲ .. အလိုလိုကာမှ တစ်လမ်းလုံး သေချင်စော်နံလာတာ မပျောက်သေးဘူး.."

"ငါကလည်း ကိုယ့်လွတ်ကြောင်း ကိုယ်ရှာဖို့ မင်းမမေ့အောင် ပြောတာပါ။ ဒီရွာအခြေအနေက တော်တော်မဟန်တာ ငါ ခံစားမိနေတယ်၊ မြင်မြင်သမျှ မိန်းမသိပ်မတွေ့ဘူး၊ ယောက်ျားပုံဆိုးပန်းဆိုး တွေချည်းပဲ၊ ဟို သူယောင်မယ်လေးကို ထပ်တွေ့မလားလို့ ရှာနေခဲ့တာလည်း အလကားပဲ.."

"သူယောင်မယ်မှန်နေမှ တော့ ထပ်တွေ့တော့မလားကွ .. ဒီလောက်တော့ကြီးထဲမှာ သားရဲတိရစ္ဆာန်တွေရော သူယောင်မယ် ဥစ္စာစောင့်သရဲမ စုန်းမ အားလုံးရှိနိုင်တာပဲ၊ ငါ့အထင် ဒီလူတွေတောင်မှ .."

"ဘုန်း..."

"အောင်မယ်လေး .."

ကျောချမ်းစရာတွေပြောနေတုန်း ဘုန်းခနဲအသံကြီးကြောင့် ဦးဝင်း

သော် ဆတ်ခနဲ ခုန်ထလိုက်၏။ ထိပ်ပြောင်လူပုက စိုထိုင်းထိုင်းထင်းစ
တွေကို အစည်းလိုက်ပစ်ချလိုက်ပြီ ခါးကြားထဲမှာ ထိုးထည့်လာသည့် ရှ
ဦနှစ်ကောင်ကို လက်ပြန်ဖြုတ်ယူလိုက်ပြီး ထပ်ပစ်ချသည်။ ။

ပြီးတော့ အတွင်းဘက်ကို လက်ညှိုးထိုးပြကာ..၊

"နင်တို့ ဘာသာ ဒါကို ဖျက်ပြီးကင်စားကြ၊ ဟိုထဲမှာ ဓားရှိတယ်၊ တံ
စက်မြိတ်အောက်က သစ်ခေါင်းထဲမှာ ရေ.."

"ဘာ .. ဘယ်လို.."

"နေပါဦး .. ဦး .. အဲ .. ခင်ဗျားနာမည်လေး ပြောပါလား.."

"လီဒ .."

နာမည်ကြားလိုက်တော့ ဦးအောင်ခန့် မျက်နှာရှုံ့တွတွ ဖြစ်သွားသ
ည်။ ။

"ဦး .. အဲ .. ကျုပ်တို့ နဲ့ သိပ်မကွာဘူး ထင်ပါတယ် .. ကိုလီဒပေါ့နော်
.."

"မဟုတ်ပါဘူး .. လီဒ .. လီဒ.."

"ဟုတ်ပါတယ် .. လီဒလို့ ပဲခေါ်တာပါ .."

"ဟာ .. ဒီလူတွေတော့ .."

လီဒ ဒေါသတွေထဖြစ်နေတော့ ဦးအောင်ခန့် ဘယ်လိုဆက်ပြောရမှ
န်းမသိ ဖြစ်သွား၏။ သို့သော်..၊

"ကျုပ်သိပြီ .. သူပြောတာ လဒဖြစ်မယ်၊ ဟုတ်တယ်မို့လား .. ငှက်နာ
မည်လေး ခင်ဗျားစကားဝဲ နေလို့ ပါ.."

လဒက ဒေါသအရှိန်မသေသော မျက်နှာကြီးနှင့် ပြန်လှည့်ကြည့်၍

"ဒီမီးကို ရေနံမကုန်ခင်ထပ်ဖြည့် .. အထဲမှာ ရှိတယ် .."

"ထင်းက ဒါတွေလား .. ရေနံဆိုတာ ရေနံဆီလား ရေနံချေးလား.."

သူ့မေးခွန်းတွေကြောင့် လဒက မျက်မှောင်ကုတ်ကြည့်၏။
နီကြင်ကြင်မီးရောင်က တလွန့်လွန့်ယိမ်းနွဲ့နေရာ လဒ မျက်နှာကြီးက
ကြည့်ရဆိုးနေ၏။

"မသိလို့ မေးကြည့်တာလေ.. ဒီမှာ တော့ ကြိုးစကို မီးလောင်နေတာ
ပဲ တွေ့တော့."

"ဒီမှာ ရှိတာတွေ ငါပြောပြီးပြီ .. သုံးတတ်ရင်သုံး မသုံးတတ်ရင်နေ .
. နောက်နေ့ မိုးလင်းတာ မြင်ချင်ရင်တော့ နင်တို့ သိချင်တာတွေကို မေ့
ဖျောက်ပြီးအိပ်.."

"ကျုပ်တို့ က နေရာစိမ်းမို့ သိထားချင်တာပါ .."

"တစ်ညနေလုံး လှည့်ပတ်စပ်စုပြီးပြီမို့လား.."

"ဒါကတော့ ကျုပ်တို့ က လူရှာဖို့ လာကြတာကိုးဗျ.."

"ကြိုက်သလိုရှာ .. နင်တို့ ကို ဘယ်သူမှ တားမှာ မဟုတ်ဘူး .. တစ်ခု
ခုဖြစ်နေရင်လည်း ကယ်ပါဦးလို့ မအော်နဲ့ .."

"ဘယ်လို .."

"ဘယ်သူမှ လာကယ်မှာ မဟုတ်ဘူး .."

ဒါပဲပြောပြီး ခြေလှမ်းပြင်လိုက်လျှင် ဦးဝင်းသော်က ကမန်းကတန်း
သွားပြီးတားကာ...

"ခဏနေပါဦး ကိုလဒ.. ကျုပ်တို့ ကိုခင်ဗျားပဲ ဒီထိကူညီခဲ့တာပါ၊ ပြန်
ပြီး ဖြေဖော်ပြောဖော်လည်း ရတယ်၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် .. တစ်ခုပဲဖြေ

ခဲ့ပါ .. ဒီရွာမှာ ညဘက်မလုံခြုံဘူးလား.."

လဒက ခပ်ကျဉ်းကျဉ်းမျက်လုံးတွေနဲ့ သူ့မျက်နှာကို ပြန်ကြည့်၏။
ပြီးတော့ ခံစားချက်ကင်းမဲ့နေသည့် မျက်နှာနှင့် မဲ့၍ ...

"ဘယ်မှာ ပဲဖြစ်ဖြစ် နေတတ်ဖို့ ပဲလိုတာ .."

"ဟုတ်ပါပြီ .. ကျုပ်တို့ ပြောမှားဆိုမှားတွေ ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။ ဟိုမေး ဒီ
မေးစပ်စုမိတာတွေလည်း တောင်းပန်တယ်ဗျာ .. ကျုပ်တို့ ကို မျက်မှန်း
ကျိုးတဲ့ အမှုအတွက်နဲ့ သတ်ပစ်ဖို့ ထိ ခင်ဗျားတို့ စီစဉ်နေကြလား.."

"ဦးဝင်းသော်က မျိုသိပ်မရတော့သဖြင့် တည့်တည့်ကြီး မေးချလိုက်
ကာ..။

"မျက်မှန်းကျိုးလို့ ဒါမှ မဟုတ် ဒီရွာရောက် လာပြီးရင် ပြန်ခွင့်မရှိ
တော့လို့ ဘာအကြောင်းနဲ့ ဖြစ်ဖြစ် ကျုပ်တို့ ကို မိုးလင်းတာနဲ့ သတ်ပစ်
တော့မှာ လား .. ကျုပ်တို့ က ခင်ဗျားတို့ လက်ခုပ်ထဲကရေပါ။ ပဟေဠိ
တွေမလုပ်နေပါနဲ့ ..။ ဘယ်အရာ ဘယ်လိုဂုဏ်သတ္တိတွေ ရှိနေနေ
ရေများ ရေနိုင် မီးများ မီးနိုင်ပါပဲ.."

အရှုံးပေးနေသလိုနှင့် ဦးဝင်းသော် ဒေါသထွက်တာ သိသာနေ၏။ ဦး
အောင်ခန့် စိတ်ပူသွားကာ..။

"မဟုတ်ပါဘူး .. ဝင်းသော် နေဦး.. ဒီမှာ ကိုလဒရာ ကျွန်တော်တို့ က
.."

"တော်စမ်း .. နင်တို့ ချည်းပဲ ငါတို့ ရှေ့ရောက်လာတည်းက ကြိမ်း
လားမောင်းလား ဟင်.. ဟုတ်တယ်တွေ မဟုတ်ဘူး တွေ နင်တို့ ပဲဖြစ်
နေတာ .."

လဒကလည်း မျက်လုံးကို ပြူးပြုစိုက်ကြည့်ကာ ..။

"ငါ့ကိုမမေးနဲ့ သတ်ပစ်မယ်ထင်ရင် ထွက်သွားကြ၊ မထင်ဘူးဆိုရင် နေ .. အလကား ဗလောင်းဗလဲလူလိမ်တွေ .."

စကားက မပီပေမယ့် ဘာတွေပြောသွားတယ်ဆိုတာ သေချာ ကြား လိုက်ရသည် ။ သူတို့ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ရင်း ကျန် ခဲ့ကြလျက် ..

"ဘာလဲဟ.."

"အဲဒါ မင်းပဲလေ .. အတင်းစွပ်ကောနေတာကိုး .."

"အံ့မာ .. သူတို့ ပြောလိုက်ရင်ရော .. ငါတို့ ကို ခြိမ်းခြောက်နေတာ တွေပဲ မဟုတ်ဘူး လား .."

"ဟုတ်ဟုတ် မဟုတ်ဟုတ် .. ကိုယ်က ဧည့်သည် လုပ်နေရတာကို .."

"အောင်ခန့် မင်းကစပြီး ဘုတောခဲ့တာနော် .."

"အစကတော့ ပင်ပန်းပြီး ဒေါသထွက်နေတာလေ .. သူတို့ မျက်နှာ တွေကလည်း ချစ်ခင်ရင်းနှီးဖွယ်တွေ ရှိလို့ လား .."

"အဲဒါ ငါ့ကျမှ မင်းကြောင့်ဖြစ်ရလား.."

ပြောနေရင်း အမွှေးစုတ်ဖွားဖွားနှင့် ရှဉ့်သေနှစ်ကောင်ဆီ မျက်လုံး ရောက်သွားသည် ။ ပြီးတော့ ထင်းခြောက်အစိုတွေရယ် ဆီခြောက်စပြုပြီဖြစ်သည့် မီးခွက်မီးရယ် ..။

"ဗိုက်ဆာ လာပြီ ဘာမှ လည်း မလုပ်တတ်ဘူး .. မင်းရော .."

"ဪ .. ဪ .. မေးရှာတယ် .. ငါက လူပျိုနော် .."

"မိန်းမရှိတဲ့ လူက ပိုအကျင့်ပျက်တယ်ကွ .. အိမ်မှာ ဆိုလည်း လက် ဆေးခွက်ရှေ့ရောက် မိန်းမက စီစဉ်ပြီးသား၊ ဆိုင်ပဲသွားသွား ကလပ်ပဲ

သွားသွား .."

"ကဲ.. တော်ပါတော့ အောင်ခန့်ရာ ခုချိန်မှာ မြို့က စည်းစိမ်ကိုတွေ့ နေရင်း မင်း ဒီမှာ တင် ဗုန်းဗုန်းလဲသွားလိမ့်မယ်၊ စားသောက်ဖို့ လည်း နောက်မှ စဉ်းစား .. အခု လောလောဆယ် နောက်ကိုဝင်ပြီး ရေနံရှာရမ ယ် မီးဖိုဖို့ ဒီမီးမငြိမ်းဖို့ က စားဖို့ ထက်အရေးကြီးတယ် .."

မီးခွက်မီးစာကို ဘယ်လိုအရာတွေနဲ့ ကြိုးကျစ်ပြီး ခွေထည့်ထားသ ည် တော့မသိ ရေနံကုန်ခါနီးတာ သိသာပေမယ့် မီးစာက လောင်လျက် ကျန်ရစ်ဆဲ...။

နောက်ထဲမှာ သူတို့ ရှာဖွေရင်း ရေနံဆိုတာကိုရှာမတွေ့ဘဲ မီးခွက် ကိုင်သည့် ဦးဝင်းသော်က ခလုတ်တိုက်လဲလေသည် ။

ထိုအခါ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးက မှောင်နဲ့ မည်းမည်း ..။

"အဲဒီမှာ လဲသာသေလိုက်တော့ ဝင်းသော်ရေ.."

"မေတ္တာပို့မနေနဲ့ ကွ .. ဒီမှာ ရေနံအိုးလားမသိဘူး .. ပျစ်ပျစ်အရည် တွေ .. ဟာ .. ဟုတ်တယ် .. ဟုတ်တယ် .."

"ဘယ်မှာ လဲ .."

"ငါကိုင်မိနေပြီ .. ဒါပေမဲ့ အိုးကိုဘာနဲ့ ဖိထားလဲ မသိဘူး၊ ဆွဲထုတ် လို့ မရဘူး၊ ဘာမှ မမြင်ရတာ ဒုက္ခပဲကွာ .."

"အဲဒါမှ တကယ့်ပြဿနာ၊ အပြင်လည်း မထွက်ရဲဘူး .. ဘယ်လိုလု ပ်မလဲ .. ဝင်းသော် မင်းကိုငါသိတယ်နော် .. မင်း ဥစ္စာစောင့်မကိုပဲ စိတ် ရောက်နေတာ .."

"မစွပ်စွဲနဲ့ အောင်ခန့် .. စိတ်ရောက်တာနဲ့ ခြေထောက်က ခလုတ်တို

က်တာ တခြားစီ .."

"အေးပေါ့ .. ခြေထောက်မှာ ပုလင်းကွဲစူးတာကို မျက်စင်းခတ်ပေး တဲ့ ဆရာဝန်နဲ့ မင်းကို ပြခိုင်းသင့်တာ.."

"ပြောစရာရှိရင် ထောင့်စေတယ်.."

"ဟုတ်တယ် .. စိတ်ကတွေးနေတုန်း ဒီခြေထောက်က နင်းချင်တာ န င်းရလားဆိုပြီး အဲဒီဆရာဝန် မင်းရဲ့ ခြေထောက်ကို ခွဲစိတ်လိမ့်မယ်.."

ငယ်သူငယ်ချင်းတွေမို့ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် မမြင်ရဘဲလည်း ရန်ဖြစ်နိုင်သေးသည် ။ နောက်ဆုံးမှာ အိမ်ပြင်ထွက်၍ ပတ်ဝန်းကျင်ကို လှည့်ပတ်ကြည့်မိလျှင် ..၊

"ဟိုဘက်ထောင့်မှာ မီးရောင်တွေ့တယ်၊ မီးခွက်ကို ရေနံစိုအောင် ဆွတ်ခဲရဲ့ လား .."

"ဆွတ်ခဲပါတယ် .."

"မီးရောင်ကိုပဲကြည့်နေ မင်းက .. ငါက အောက်ကိုစမ်းနင်းမယ်၊ တော်ကြာ မျက်စိလည်ပြီး မရောက်ဘဲနေမှ ဒုက္ခ.."

တောတွင်းတောက်လျှောက်မှာ ထိတ်လန့်ပြေးလွှားခဲ့ရတာတွေကို ခု ထိ မပြီးဆုံးနိုင်ပါလား ..၊

သူတို့ ရဲ့ အင်္ကျီဘောင်းဘီတွေလည်း စွန်းထင်းစုတ်ပြထားတာတွေ မြင်လို့ တောင် မကောင်းတော့ပါ။ နှစ်ယောက်စလုံး အလှအပကြိုက်ကြ သည် ။

ကိုယ့်ကိုယ်ကို အမြဲလှပချောမောနေစေသလို မြင်မြင်သမျှကိုလည်း လှနေမှ ကြိုက်တဲ့ လူတွေ..။ ခုတော့ သူတို့ ကျမှ စုတ်ပြတ်ပေပွနေသဖြ

င့် မှောင်နေတာတောင် ခပ်ကောင်းကောင်း လို့ တွေးလိုက်မိသေးသည်

။

မဟုတ်လျှင် ကိုယ့်ကိုယ်ကို ပြန်မြင်နေရတာ စိတ်မချမ်းသာ ..။

"ရှုး .."

ခြေသံလုံဖို့ အောင်ခန့်က သတိပေးကာ မီးရောင်မြင်နေရသည့် အိမ်ကို လက်ညှိုးထိုပြ၏။ အိမ်တွေက တစ်ပုံစံတည်းတွေဖြစ်ကာ ရှေ့နောက် တံခါးမကြီးနှစ်ပေါက်ရှိကာ ခေါင်းရင်းပြတင်းပေါက် ပုံစံသစ်နှစ်လုံးစာကို ကွက်ချန်ထားတာဖြစ်သည် ။

ထိုအပေါက်နေရာကို ဘယ်အိမ်မှာ မှ တံခါးအဖြစ် ကာရံပိတ်ဆို့ထားကြတာ မရှိကြပေ။ ထို့ကြောင့် အဝါရောင်လေးကာထားတဲ့ အိမ် အနီရောင်လိုက်ကာချထားတဲ့ အိမ် စသဖြင့် ခွဲခြားသတ်မှတ်ထားဖို့ က မလွယ်ပေ..။

ညနေတုန်းက သူတို့ အဖြစ်ကိုပဲ ပြန်တွေးမိနေသည် ။ ဘယ်လောက်သွားနေနေ ဒီနေရာပဲ ပြန်ရောက်နေသလို ခံစားနေရပြီး ဘယ်လိုအရာကို ထူးခြားတဲ့ အမှတ်အသား လုပ်ထားရမလဲဆိုတာ ရှာလို့ မရ..။

ညရောက်တော့ ထူးဆန်းနေတာက ဘယ်အိမ်မှာ မှ မီးရောင်မမြင်ဘဲ ဒီအိမ်ပြတင်းပေါက်က မီးရောင်ကိုပဲ တွေ့ကြရသည် ။

"ငါတို့ သတိတော့ထားရလိမ့်မယ်.."

"အေး .."

နှစ်ယောက်သား တိုးတိုးကြိတ်ကြိတ် ပြောမိကြစဉ်..။

"ဖျောက် .. ဖျောက် .. ဖျောက် .. ဂျတ် .."

တောထဲက တိုးတိုက် နင်းဖြတ်လာသည့်အသံ ..၊

နှစ်ယောက်စလုံး တောင့်မတ်သွားကြသည် ။ ဒီတစ်ခါ တိုင်ပင်ချိန် မရလိုက်ဘဲ တစ်ယောက်ယောက် လျှောက်လာနေသလိုလို ခံစားမိလိုက်သဖြင့် အသက်ရှူမှားသွားကြသည် ။

မှောင်မိုက်နေသည့်ကြားက မျက်လုံးတွေ ကျွတ်ကျမတတ် စူးစိုက်ကြည့်မိလျက်..၊

"ဟာ .."

"ဘာကြီးလဲ .. သရဲ.."

ခေါင်းလုံးရှည်ရှည်နှင့် သစ်ပင်ပေါ်မှာ ဇောက်ထိုးလွှဲယမ်းနေတာ နည်းတာကြီးမဟုတ် ..။

သူတို့ ပြေးဖို့ ခြေလှမ်းပြင်လိုက်သော်လည်း ..၊

"ဘုန်း .."

"အင့်.."

"ဘုန်း .."

ဝင်းသော် အော်ချိန်ပင်မရလိုက်ဘဲ တစ်ကိုယ်လုံး လွင့်ခနဲ မြောက်တက်သွားတာကို သိလိုက်သည် ။ ပြီးတော့ ဘုန်းခနဲပြန်ကျတာ ရင်ဘတ်နဲ့ ..၊

"အား .. ကျွတ် .. ကျွတ် .."

သစ်ရွက်ဆွေး စုပုံနေသည့်နေရာကို ကျသွားသဖြင့် အသက်ထွက်မသွားသော်လည်း ..၊

ဟင်!..၊

ခေါင်းထောင်ကြည့်လိုက်တော့ မီးရောင်ကို ကျောပေးရပ်နေသည့်
ယောက်ျားတစ်ယောက်၏ ပုံရိပ်..။

အရပ်ကြီး ထောင်ထောင်မားမားနဲ့ ပေမယ့် ဒါတော့ လူစင်စစ်ပဲဆို
တာ သေချာသိလိုက်၏။ ပြီးတော့ ဆံပင်ရှည်ချထားပုံနဲ့ ကာယဗလအရ
လူကြီးတစ်ယောက်လည်း မဖြစ်နိုင် ..။

ဒါပေမဲ့ သူတို့ ကို ဘယ်လိုမှ ရိုးသားသည် ထင်မှာ မဟုတ် ..။

"ဒီ .. ဒီမှာ ကွာ .. ကျုပ်တို့ .. အား.."

ဦးဝင်းသော်က လက်ကာပြရင်း ငြိမ်းချမ်းရေးယူလိုက်ကာ အားယူ
ထလိုက်၏။ သူ့ခြေထောက်နားမှာ ကျလာသည့် ဦးအောင်ခန့်ကတော့ ဗို
က်ကိုနှိပ်ထားပေမယ့် ထရပ်နိုင်ပြီဖြစ်သည် ။

သူတို့ နှစ်ယောက် အတူတူယှဉ်ရပ်နိုင်သည် နှင့် အိမ်တံခါးဝမှာ ရပ်
နေသူက တစ်လှမ်းချင်း ထွက် လာပြီး ..

"ဘာလာလုပ်ကြတာလဲ .."

"ငါတို့ က .."

မီးခွက် .. မီးခွက် ဘယ်ရောက်သွားပြီလဲ ..၊

အိမ်ထဲက မီးရောင်အရှိန်နှင့် ပတ်ဝန်းကျင်ကို နည်းနည်းတော့ မြင်
ရပြီဖြစ်ကာ ဦးအောင်ခန့် က မြေပြင်ပေါ်မှာ လှည့်ပတ်ရှာသည် ။

" ဒီနားမှာ ကျသွားတာပါ .."

ဦးဝင်းသော်က နေရာကိုမှန်းပြီး လိုက်ငဲ့ရှာလျှင် မီးခွက်ကိုတွေ့ပေမ
ယ့် သူ့ကောက်မယ် ပြင်လိုက်တာနှင့် ..၊

"ဟာ .."

လက်လှမ်းလိုက်သည့်ရှေ့မှာ အမွေးတွေနဲ့ ခြေထောက်ကြီး ..၊

နောက်ကို ဒယ်မ်းဒယ်ိုင်ပြန်ဆုတ်၍ ကြည့်လိုက်တော့
မျောက်ညိုကြီးတစ်ကောင်..၊

"ငါ .. ငါတို့ ကို ခုန သူ ရိုက်ထည့်လိုက်တာ .."

" မဟုတ်ဘူး ကွ .. ကိုင်ပေါက်တာ .."

သူတို့ တိုင်ကာမှ တာဇံက ရှေ့တိုးလာ၏။

"ဒါ.. ဒါကြီးက မင်းကောင်ကြီးလား .. လုပ်ပါဦး .. လုပ်ပါဦးဟ .. လည်ပင်းညှစ်မလို့ ထင်တယ်.."

"တာဇံ .."

လူရွယ်အသံကြားတာနှင့် မျောက်ကြီးက တုံ့ခနဲရပ်၏။ ဦးဝင်းသော်
ရင်တွေတုန်နေဆဲပါ။ နည်းတဲ့ မျောက်ကြီးမဟုတ်ပါလား ..၊

ဒါကြီးသာ ကိုယ့်ဘက်မပါရင် သွားပြီ ..၊

တောထဲမှာ ဝက်ဝံတစ်ကောင်နဲ့ တိုးခဲ့သည် ။ သူ့ဘာသာ အစာရှာ
နေတာကို ကိုယ်က အဝေးကမြင်ပြီး လျှာထွက်မတတ် ပြေးခဲ့ရတာဖြစ်
သည် ။

ပြီးတော့ ဂျီတွေ ဆတ်တွေနဲ့ လည်း တိုး၏။
ပြေးရလွှားရသော်လည်း လမ်းပြတွေရှိနေသဖြင့် တော်ရုံဆို အားကိုးစိ
တ်နှင့် ခံနိုင်ရည်ရှိနေခဲ့တာ ဖြစ်သည် ။

ခုချိန်မှာ ဆို ဒီသတ္တဝါဟာ မျောက်ကြီးတစ်ကောင် ဖြစ်နေပေမယ့် စိ
တ်ထဲမှာ ဂေါ်ဇီလာကြီးတစ်ကောင် ကိုယ့်ရှေ့ရောက်နေသလို ဘယ်ပြေး
ပုန်းလို့ ပုန်းရမှန်းမသိ..။

"ငါတို့ မီးငြိမ်းသွားလို့ ပါ .. ရေနံထရှာရင်းနဲ့ မီးငြိမ်းသွားလို့ ဒီမှာ မီး
ရောင်မြင်တာနဲ့ .."

ဦးအောင်ခန့်က ဝင်ရှင်းပြသည် ။ လူရွယ်က သူ့စကားဆုံးတာနှင့် အိ
မ်ထဲကို ပြန်လှည့်ဝင်သွားသည် ။ မီးကိုင်ပြီး ပြန်ထွက်လာမည် ထင်
သော်လည်း ထွက်မလာသဖြင့် သူတို့ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ ဖြစ်သွားကြ၏
။

ဝင်လိုက်သွားရအောင် လိုက်ခဲ့ပါလို့ လည်း မခေါ် ..၊

ဒီတိုင်းနေပြန်ရင်လည်း မျောက်ကြီးထပ်ထွက်လာရင် အခက် ..၊

မီးမရဘဲ ပြန်လှည့်သွားဖို့ က ..၊

"ခင်ဗျားတို့ ဝင်လာခဲ့ပါ .."

ဟော ..၊

ခွင့်ပြုချက်ရသည် နှင့် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ဖေးမရင်း အိမ်
ထဲဝင်လိုက်ကြသည် ။ အထဲမှာ အပြင်ခန်းဟု သတ်မှတ်သော ပျဉ်ခင်း
ထားသည့် ကွပ်ပျစ်တစ်ခုရှိသည် ။ ပြီးတော့ တန်းလျားရှည်လေး တစ်
လုံးနဲ့ စားပွဲတစ်လုံး ..၊

ဒီဘက်မှာ ကျပ်ခိုးစင်လိုကြိုးဆွဲထားသည့် အထပ်စင်တစ်ခုနှင့်
အောက်မှာ မီးဖိုကြီးလည်း တွေ့သည် ။ ပြီးတော့ မြက်ခြောက်တွေခံ
ထားသည့် တိရစ္ဆာန်အရေခွဲခင်းထားသော အိပ်ရာ ..၊

ကြိုသည့်နေရာမှာ လှဲချလိုက်လို့ ရအောင်လား..၊

ဒါဆို ဒီနောက်ကအတွင်းမှာ ဘာတွေရှိသလဲ၊ အိပ်ခန်းတွေလား၊
ဘာတွေ သိုလှောင်ထားတာလဲ..၊

ဒီရွာမှာ မြင်ရသမျှမှာ ကျွန်းတွေ ပျဉ်တွေချည်းဖြစ်ကာ ဝါးတွေသိပ် မသုံးကြပေ ..။ သစ်လုံးအိမ်တွေကလည်း သေးသေးလေးတွေ မဟုတ်ဘဲ အိမ်တစ်ဆောင် မီးတစ်ပြောင်စာ အသင့်အတင့် ကျယ်ဝန်းသည့် အဆောက်အဦတွေပဲ ဖြစ်၏။

"ခင်ဗျားတို့ ကြည့်ရတာ သေဘေးနီးလာရင် ရင်တုန်အောင် ကြောက်တတ်ပြီး အခွင့်အရေးကြုံလာတာနဲ့ ရသလောက်ယူမှာ ပဲ ဆိုတာမျိုး တွေပဲ.."

ဟင်!.. ။

သူတို့ တွေ ဝင် လာပြီး မျက်လုံးကစား၍ အကဲခတ်နေတာ မပြီးသေး..။

"ဟာကွာ .. မင်းကလည်း လူလေးငယ်ငယ်နဲ့ ပြောတော့ တစ်လုံးကြီးပဲ .."

"ငါတို့ အတွက်က အရာရာက အထူးတဆန်းချည်းပဲမို့လို့ ပါ .."

"ထူးဆန်းတာတွေ လျှောက်ကြည့်ဖို့ ခင်ဗျားတို့ လာတာလား .."

သူတို့ မဖြေနိုင်ပေ..။ ပြီးတော့ မီးရောင်တစ်ခြမ်းကျနေသော မျက်နှာကို မြင်လိုက်သဖြင့် အံ့ဩသွားတာလည်း ပါသည် ။ ဒီကောင်လေးရဲ့ မျက်နှာပုံပန်းသဏ္ဍာန်ကတော့ မြန်မာစစ်စစ် ဖြစ်ပုံရှိကာ ဖြူဖြူချောချောလေးပါလား ..။

"ခုလည်း ထူးဆန်းပြန်ပြီ ညီလေးရ .. မင်းက ဒီကလူတွေနဲ့ လုံးဝ မတူတဲ့ ကောင်ချောလေးပါလား.."

တစ်ခုခုကို စိတ်ဝင်စားပြီဆို သူတို့ တွေမျက်နှာမှာ ကြောက်လန့် ဗျာများ ခြင်းတွေ အလျင်းမရှိတော့ဘဲ ဂရုမစိုက်တတ်သော အပြုံးတို့ နှင် ..။

"အဟွန်း .. ငါ့ညီ ခုနပြောလိုက်တာမလွန်ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ လိုနေသေး တယ်ကွ .. ငါတို့ က အခွင့်အရေးကြုံတာနဲ့ ရသလောက်ယူမယ့် လူတွေ ဆိုတာလေ၊ ဒီတောထဲမှာ ငါတို့ အတွက် မက်စရာဘာရှိလို့ လဲ၊ ငါက အောင်ခန့် စီးပွားရေးလောကမှာ ဂုဏ်သတင်းမွှေးလာတော့ ဦးအောင်ခ နဲ့ ပေါ့ကွာ.. ငါ့မှာ ဖက်စပ်ကုမ္ပဏီကြီးတွေရှိတယ်၊ အကြမ်းဖျင်းပြောရရင် တစ်နေ့ကို သိန်းရာနဲ့ ချီပြီး ရှာနိုင်တဲ့ သူပါ.."

"ဟုတ်တယ်ကွ .. ငါက ဝင်းသော် လူက အင်ဂျင်နီယာပေမယ့် သူ့လို ပဲ ကုမ္ပဏီလုပ်ငန်းနဲ့ အကျိုးပေးနေတဲ့ သူပေါ့၊ တို့ တွေအတွက်က ကိုယ်ကြိုးစား လှုပ်ရှားရသလောက် ပြန်ရနိုင်မယ့် စိတ်အပန်းဖြေမှုပဲ၊ ငွေရှာနိုင်ပေမယ့် ကိုယ့်စိတ်က အမြဲတမ်း ဖရပ်(ရ်)ဖြစ်နေမှ ကျန်းမာမှ လေ.."

တစ်ယောက်တစ်မျိုးစီ အားပါးတရကြွားလိုက်ကြပြီး မီးခွက်တင် ထားသည့် တိုင်ကြီးဘေးမှာ အတူတူသွားထိုင်ကြ၏။

"ပြောရရင် ငါတို့ အတွက် မက်မောစရာ မရှိလောက်အောင် ဘဝက ပြည့်စုံပြီးသားပါ၊ မင်းက ဟိုလူတွေနဲ့ မတူဘူးဆိုတော့ ငါတို့ ချင်း နား လည်မယ်ထင်ပါတယ်.."

လုလင် နားလည်လိုက်သည် က ဒီလူနှစ်ယောက်စလုံး၏ စိတ်ဓာတ် ကိုဖြစ်သည် ။

တစ်ယောက်က အရပ်မြင့်မြင့် အသားညိုညိုနှင့် ပုံစံအရ စမတ်(တ်) ကျ၍ ချောမောသည် လို့ ဆိုနိုင်၏။ ထိုသူက ဝင်းသော် ..၊

နောက်တစ်ယောက်က အရပ်အနေတော်နှင့် ဗိုက်ကခပ်စူစူ၊ ဒါပေမဲ့ အသားဖြူဖြူနီစပ်စပ်နှင့် မျက်နှာက ဖော်ရွေသည့်ပုံပိုပေါက်၏။ သူက သူ့ကိုယ်သူ အောင်ခန့်လို့ မိတ်ဆက်သူ ဖြစ်၏။

မြို့မှာ ဆို လူကုံထံလို့ ထင်ရလောက်သော အဝတ်အစားတွေက ခုချိန်မှာ တော့ စုတ်ပြရာ ဗရပွနှင့် စွန်းထင်းညစ်ပေလျက်ရှိကာ..။

"ခင်ဗျားတို့ ဘယ်လိုပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတွေပဲ ဖြစ်နေနေ ဒီတော့ကိုဖြတ်ပြီး ဒီနေရာကိုရောက်လာခဲ့ရင် ပြီးခဲ့တဲ့ နာရီမိနစ်တွေကို မေ့ပစ်လိုက်ရမယ် ၊ နောက်ထပ်လာမယ့် အချိန်တိုင်းမှာ အရေးကြီးတာက ကိုယ်ဘယ်လို ရှင်သန်မလဲဆိုတာ .."

"နေပါဦးကွ .. မင်းတို့ ရဲ့ ရွာက ဘာလဲ .. ပညာရှင်တွေလား၊ ဘာမှ မလုပ်ဘူး ချုပ်မထားဘူးလို့ ပြောတယ်၊ မနက်ဖြန် မိုးမလင်းခင်ပဲ သေရ တော့မလိုလို .."

"အဲဒါ မင်း ငါတို့ ကို ပြောပြနိုင်ရင် ပြောစမ်းပါကွ .. ခြေမထိလက်မ ထိဘဲ စုန်းတိုက်သတ်ပစ်မှာ မျိုးလား၊ ငါတို့ တကယ်ပဲ အသက်ကို ဖက် နဲ့ ထုပ်ထားရတော့မှာ လား .."

နှစ်ယောက်စလုံးက မကျေနပ်ချက်တွေကိုမေးကြသည် ။ ထိုစဉ် တာဇံ နောက်ထဲက ထွက်လာလျှင် သူတို့ ရဲ့ အကြွေးသန်သည့် လေသံ ဟန်ပန်တွေပျောက်ကွယ်သွားကြ၏။

ထိုင်နေရာကနေ လုလင် ရပ်နေသည့်ဘက်ကို ကမန်းကတန်းတိုးက ပ်ထိုင်ကာ...

"ညီလေး .. သူ .. သူက မျက်နှာပေါက်တော့ ဆိုးတယ်နော် .. ရတယ် မို့လား .."

"ငါတို့ ကို ကြည့်နေတယ် .."

တာဇံက သူတို့ ကို မျက်မှောင်ကြီးကုတ်ထားပြီး ကြည့်နေလျက် လုလင်က လှမ်းကြည့်လိုက်မှ မလှမ်းချင်လှမ်းချင် ခြေလှမ်းတွေနှင့် အပြင်

ကိုထွက်သွား၏။

လုလင်က သူတို့ နဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင်မှာ ဝင်ထိုင်လိုက်သဖြင့် မျက်နှာ တစ်ခုလုံးကို မီးရောင်အောက်မှာ ရှင်းလင်းစွာ မြင်လိုက်ရသည် ။

"ညီလေး .. မင်းက ဆံပင်ရှည်တွေနဲ့ ဆိုတော့ လူရိုင်းပုံ ပေါက်ချင် ပေါက်နေလိမ့်မယ် .. ဒါပေမဲ့ မင်းရဲ့ အသားအရေ မင်းမျက်နှာကြန်အင် လက္ခဏာအရ မင်းက တောနဲ့ မတန်တဲ့ ခပ်နုနုလူချောလေးပါ။ ဘာဖြစ် လို့ ဒီတောထဲမှာ နေတာလဲ .. ဒီရွာသား မဟုတ်ဘူး ဆိုတာ ငါတို့ က.."

"ခင်ဗျားတို့ ဘာကိုသိချင်တာလဲ .. ဒီရွာအကြောင်းလား ကျုပ်အကြောင်းလား၊ ဒါမှ မဟုတ် ခင်ဗျားတို့ မနက်ဖြန်သေမလား ရှင် မလားဆိုတာလား .."

"ဟင်!..."

လာပြန်ပြီ သေမယ့်စကား

တကယ်ပဲ သူတို့ ကို သတ်ဖြတ်ဖို့ သေချာနေပြီလား .. သေရမယ်ဆို ရင်တောင် ဘယ်လိုလက်နက်မျိုးနှင့် သေရမယ်ဆိုတာ သိခွင့်ရှိရင် သိချင်ပါသေးသည် ။

"တကယ်လို့ ငါတို့ ရဲ့ ကံကြမ္မာကို မင်းက ကြိုသိထားတယ်ဆိုရင်လည်း အခု မင်းပြောလိုက်သမျှ ငါတို့ သိချင်ပါတယ် ပြောပြမှာ လား.."

"ဟုတ်တယ်ကွာ .. သေရမယ့်လူကို အမှန်အတိုင်းတော့ ပြောပြသင့်တယ်မို့လား .. ငါတို့ ကို ဘယ်လိုစီရင်မှာ လဲ၊ ဘာကြောင့်လဲ ငါတို့ လူနှစ်ယောက်ကိုလည်း ဒီရွာက သတ်လိုက်တာလား .. ငါတို့ လာခဲ့တဲ့ တောက်လျှောက်မှာ သူတို့ သေတဲ့ အလောင်း ဘာညာဘာမှ မတွေ့ခဲ့ဘူး .. အဲဒီတော့ .."

"ဒီရွာရောက်မှ သေတာလို့ ပြောတာလား .."

"ငါတို့ ကိုလည်း သတ်ပစ်မှာ ပဲမို့လား .."

"သတ်မှာ လို့ ထင်နေရင် အခု ခင်ဗျားတို့ ဘာလို့ မပြေးသေးတာလဲ..

"

မထင်မှတ်ထားသည့် မေးခွန်းမို့ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ပြန်ကြည့်မိပြန်သည်။ ။

လုလင်ကလည်း သူတို့ ဖြေမှာ ကို စောင့်နေခဲ့၏။

"ငါတို့ ပြေးခဲ့ရတာလည်း သေလုမတတ်ပဲလေ .. လမ်းဆုံးလို့ ရွာ တွေ့ကာမှ .."

"လမ်းက မဆုံးသေးပါဘူး .."

"မြေပုံအရ .."

"အားလုံးက ပြောင်းလဲကုန်ပြီ .."

"နေပါဦး .. မနေ့က ရွာလူကြီးနဲ့ ငါတို့ အချေအတင်တွေ ပြောနေတုန်းက မင်းမရှိပါဘူး၊ ဒါနဲ့ တောင် ငါတို့ ကို မင်းသိနေတယ်နော် .."

"ငါတို့ ဖြစ်ခဲ့တဲ့ ပြဿနာ အကြောင်းအရာတွေကိုတောင် သိနေတဲ့ ပုံပဲ .."

"ကျုပ်တို့ ဒရာမာရေးနေကြတာ မဟုတ်ဘူး နော် .. ဘာကိုမှ လိပ်ပတ်လည်ဖို့ တွေးမနေနဲ့ .."

'ဒရာမာ' ဆိုတဲ့ အသုံးအနှုန်းတွေ ပြောနေပါလား ..။

ဒါဆို ဒီကောင်လေး ခေတ်ပညာတတ် တစ်ယောက်ပဲ ..။

စပ်စုတာကို မုန်းသည့်ရွာမှာ သူတို့ အတွက် ပဟေဠိတွေချည်း ကြုံ
နေရသဖြင့် အသက်နဲ့ လဲပြီး စပ်စုချင်စိတ်တွေ ဖြစ်လာခဲ့တာ ဘယ်လို
လုပ်ရမလဲ ..။

"ဒီရွာက သာမန်ရွာလေးတစ်ရွာပါပဲ .. ဒီရွာက လူမသတ်ဘူး .."

"ဒါဆို ဘာဖြစ်လို့ ခြံတံခါးလေးပေါက်၊ အိမ်တံခါးလေးပေါက်နဲ့
တံခါးဝတိုင်းက သစ်ပင်တွေကအစ အရွယ်တူပုံစံတွေဖြစ်အောင် ဘာ
လို့ ဖန်တီးထားတာလဲ .."

"ရှစ်မျက်နှာရွာဆိုတာ ဖြစ်လာအောင် အဲဒီလိုဖန်တီးထားတာလား
ဝင်္ကံပါလိုဖြစ်အောင် ဘာရည်ရွယ်ချက်နဲ့ လုပ်ထားတာလဲ .."

သူတို့ မေးတာတွေကို လုလင်က ဘာတစ်ခုမှ ပြန်မဖြေ ..။

သူတို့ ကလည်း လက်မလျှော့ပေ ..။

"ဒီလောက် လူသူအရောက်အပေါက်နည်းတဲ့ နေရာမှာ ဒီလိုမျိုး အ
ဆောက်အဦတွေ သေသေသပ်သပ်နဲ့ မာနကြီးကြီးလူတွေစုစည်းပြီး .."

"ခင်ဗျားတို့ မေးခွန်းတွေမေးရင်း လျှာထွက်သွားလည်း ဘာမှ
သိရမှာ မဟုတ်ဘူး .."

စိတ်မရှည်သံနှင့် ပိတ်ပြောလိုက်ပြီး ထိုင်ရင်းကနေ ပေါင်ပေါ်မှာ လ
က်ဖဝါးတွေနဲ့ ထောက်ထားလိုက်ပြီး..။

"တောထဲမှာ သားရဲတိရစ္ဆာန်တွေရှိတယ်၊ သေစေနိုင်တဲ့ ခလုတ်တံ
သင်းထောင်ချောက် ကျင်းချိုင့်တွေလည်း အများကြီးပဲ၊ ကိုယ်နဲ့ ပါလာ
တဲ့ လူတွေ ဘယ်လိုပျောက်ဆုံးကုန်လဲ ဆိုတာတောင် ခင်ဗျားတို့ သိလို့
လား .."

မေးလိုက်ပေမယ့် သူတို့ ပြန်မဖြေဘူးဆိုတာလည်း သိနေတာမျိုး လှလင်က ရှေ့ဆက်၍ ...

"ဒါနဲ့ တောင် ကိုယ့်ရှေ့က ထွက်သွားတဲ့ လူတွေ ဘာဖြစ်ကုန်သလဲ ဆိုတာကို ထင်တာကို လျှောက်တွေးနေတာ အလကားအလုပ်ရှုပ်ခံတာ ပဲ .."

"ဒါကတော့ကွာ .."

"သူတို့ ဒီရောက် လာပြီးမှ သေသွားတာမှန်ရင် ခင်ဗျားတို့ လည်း သေကြမှာ ပဲ .."

"ဘာ..."

"ဒီရွာက လူသတ်ဖို့ ဖြုဟထားတဲ့ ကျားရဲခံတွင်း မဟုတ်ဘူး ၊ မျက်နှာပေါက်ဆိုးဆိုး အကျည်းတန်တဲ့ လူတွေမို့လို့ လူသတ်သမားတွေ ဖြစ်နိုင်တယ်ဆိုရင် လှပချိုသာတဲ့ လူအားလုံးက လူတော်လူကောင်း တွေလား .."

"ဒါတော့ ငါတို့ သိပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ငါတို့ ဘာမှ မလုပ်ရသေးဘဲနဲ့ ဘာဖြစ်လို့ မနက်ဖြန် မရှိနိုင်တော့သလိုလို ဟောကိန်းတွေထုတ်နေတာ လဲ .."

"ခင်ဗျားတို့ ဘာမှ လုပ်တာသေချာရင် ဘာမှ မဖြစ်ဘူး .."

"ဘာလဲ .. ဒီရွာမှာ ရတနာသိုက်ကြီး ရှိနေလို့ လား၊ ငါတို့ က စပ်စပ် စုစု ရှာဖွေတွေ့သွားရင်တော့ သတ်ပစ်မှာ လို့ ဆိုချင်တာလား.."

လှလင်က မျက်ခုံးခြစ်နေရင်း သက်ပြင်းချသည် ။ စိတ်မရှည်တတ် လာသည့် အကျင့်က ခေါင်းထောင်လာကာ ..

"မေးခွန်းတွေ မေးနေမယ့်အစား နေကြည့်လိုက်ပေါ့။ ခင်ဗျားတို့ ကို လွတ်လပ်စွာသွားလာခွင့် ပေးထားတာပဲ။ အထူးသဖြင့် စပ်စုတဲ့ လူ တော်တော်များများက တစ်စုံတစ်ခုကိုရချင်တဲ့ လောဘကြောင့် မဟုတ်ကြဘူး။ စပ်စုတာကို ဝါသနာပါတာ။ အဲဒီဝါသနာကြောင့် ဓား တောင်ကိုဖြစ်ဖြစ် မီးပင်လယ်ဖြစ်ဖြစ် သူတို့ ဖြတ်ကြမှာပဲ။ ရေဆုံးရေဖျားလိုက်ပြီး စပ်စုချင်တာလေ ..။"

ပြောပြီးနေရာမှ ထရပ်လိုက်၏။ ပြီးတော့ ကြမ်းပေါ်မှာ ဒီတိုင်းပုံချ ထားသည့် မြားတံတွေကို စုစည်းကောက်ယူနေရင်း ..။"

"အဲဒီမှာ မီးကူးပြီး ခင်ဗျားတို့ ပြန်လို့ ရပြီ ..။"

ဒီကောင်လေးက မြားပါပစ်တတ်နေတာလား။ မြားတံတွေကိုတွေ့မှ ထောင့်တိုင်းတစ်တိုင်မှာ ချိတ်ထားသည့် လေးကိုင်းတစ်ခုကို လှမ်းကြည့်လိုက်မိသည် ။

ထို့ပြင် ဝါးဖြင့်ပြုလုပ်ထားသည့် ဓားမြှောင်တွေက သားရေချပ်ကြီး တစ်ခုမှာ အနည်းဆုံး ဆယ်ချောင်းလောက်တော့ ရှိနိုင်၏။

ဝါးကို ဓားသွားလိုထက်အောင် ဘယ်လောက်တောင် အကြောသပ် ထားသည် မသိ ..။ ဓားပြားတွေက ပြောင်နေတာ အသည်းယားဖွယ် ..။

ကြည့်နေရင်း ဒီကောင်လေးလည်း ဟိုလူတွေလို ဓာတ်တူနာမ်တူပဲ လို့ တွေးမိလာ၏။ မီးကူးယူပြီး ပြန်ထွက်ဖို့ ပြင်လိုက်ပြီးမှ ..။

"တစ်ခုလောက်မေးချင်တယ် .. ဒါက စပ်စုမယ့်မေးခွန်း မဟုတ်ပါ ဘူး ..။"

လုလင်ကမကြည့်ပေ ..။ မြားတံတွေကို ချိတ်ထားသည့် ဝါးဆစ်ဘူး ထဲ သွားထည့်နေကာ ဘာမှ လည်း မမေး ..။

"ငါတို့ က မနက်ဖြန် မပြန်သေးဘူးဆိုရင် မောင်းထုတ်ကြမှာ လား..

"

"မနက်ဖြန်ရောက်ရင် သိမှာ ပေါ့ ..."

" မဟုတ်ဘူး လေ .. ကျုပ်တို့ ဘာမှ ထပ်မစပ်စုပါဘူး၊ ဘာဖြစ်ဖြစ် မမြင်သလိုမကြားသလို နေမှာ ပါ၊ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်တို့ လူတွေ ဘာဖြစ်သွား တယ်ဆိုတာ တောထဲမှာ စုံစမ်းချင်သေးတယ်၊ ဒီရွာနဲ့ မပတ်သက်ဘူးဆို ရင် သူတို့ .."

"ကျုပ် သူများကိစ္စတွေကို စိတ်မဝင်စားဘူး၊ ခင်ဗျားတို့ သိချင်နေတဲ့ မနက်ဖြန်ဆိုတာကို မနက်ဖြန်ကျရင် သိလိမ့်မယ် ထွက်သွားကြပါတော့ .."

"အင်း .. ကျုပ်တို့ က အမှတ်မရှိတာပါ .."

ဦးအောင်ခန့်က ကိုယ့်ကိုယ်ကို အပြစ်တင်သလို ရေရွတ်ရင်း..၊

"ဝင်းသော် .. မင်းရဲ့ သူယောင်မယ်အကြောင်းရော မင်းသိချင်သေး လား .. "

"သိချင်လည်း မမေးတော့ပါဘူး .."

"အေး .. ရုပ်လေးက ရူးသွပ်စွဲလမ်းအောင်လှနေလည်း ဒီရွာနားမှာ တွေ့တာ ဒီရွာက ရေခံမြေခံတွေအတိုင်းပဲနေမှာ ၊ မင်း စိတ်ကူးယဉ်မ နေနဲ့ တော .."

သူတို့ စကားတွေကြောင့် လုလင်ရဲ့ လှုပ်ရှားမှုတွေအားလုံး ရပ်တန့် သွားခဲ့သည် ။

ပြီးတော့ နောက်ကို ဖျတ်ခနဲလှည့်လာကာ ..၊

"နေဦး .."

တားဆီးလိုက်ပြီး သူတို့ ပြန်လှည့်ကြည့်တဲ့ အထိစောင့်၍ ..၊

"ခင်ဗျားတို့ ကောင်းကောင်း မွန်မွန် သိုသိုသိပ်သိပ်နေကြပါ။ မနက်ဖြန် မိုးလင်းတာနဲ့ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ခင်ဗျားတို့ ဘေးကင်းရာ ရောက်တဲ့ အထိ လိုက်ပို့ပေးမယ် .."

ဟင်!...၊

ချက်ချင်းကြီးပါလား ..၊

လုလင်ရဲ့ ပြောင်းလဲမှုကြောင့် ဘာကြောင့် ပြောင်းလဲသွားရတာလဲ ဆိုတာကို ထပ်သိချင်စိတ်တွေ ဖြစ်ကြပြန်၏။

သူတို့ မျက်နှာတွေကိုကြည့်ကာ လုလင်က ကြိုသိနေလျက် ..၊

"ဒီကပြန်ရင် ကိုယ့်အိမ်ထဲကိုပြန်ဝင်ပြီး အေးဆေးအနားယူပါ။ ခင်ဗျားတို့ ကို အန္တရာယ်ပေးမယ့် သတ္တဝါတွေလည်း ရွာထဲကိုမဝင်ဘူး၊ ဘယ်သူကမှ လည်း လာပြီး ရန်ပြုမှာ မဟုတ်ဘူး ၊ စိတ်ချလက်ချ အိပ် လို့ ရတယ် .."

ဒီတစ်ညတာအတွက် အသက်အာမခံရလိုက်တာကို သူတို့ အံ့အားသ င့်ကြီးသင့်ကာ ပို၍ လည်း စိတ်ဝင်စားသွားကြ၏။ မနက်ဖြန်ကျရင်လည်း ဘေးကင်းရာထိ လိုက်ပို့ဦးမယ်ဆိုတော့ သူတို့ ဒီတောထဲကလွတ်မြောက်ဖို့ က သေချာသွားပြီဖြစ်သည် ။

ဒီလို ဘာကြောင့် ပြောင်းလဲသွားတာတဲ ..၊

"ငါတို့ က အခုအိမ်တန်းမပြန်ဘဲ ဘာလုပ်ဖို့ ရှိသေးလို့ လဲ .." ဆိုသ ည့်အတွေး နှစ်ယောက်စလုံးမှာ ဖြစ်ကာ မျက်လုံးချင်းဆုံမိကြ၏။

လူ့စိတ်ကိုက တားလိုက်လျှင်ပိုလုပ်ချင်တာ ဒီကောင်လေး မသိဘူး
လား ..။

* * *